

คำเตือน 0

ถ้าออกไปจากชีวิตของกันและกันแล้ว
อย่ากลับเข้ามาอีก ไม่ว่าจะสถานะไหนก็ตาม

กูแม่งมาอยู่ในจุดจุดนี้ได้ยังไงวะ

จุดที่เอาจแต่คิดถึงประโยคของคนที่ถูกเป็นคนบอกเลิกเขาเอง
เข้าไปซ้ำมา

ไม่ได้มาแค่เสียงประวะ ฉากเดิมๆ ซ้ำๆ ก็วิ่งวนอยู่ในหัวจน
ลึบสนไปหมดว่า สุดท้ายแล้วในสถานการณ์นั้น เวลานั้นใครกันแน่
ที่เป็นคนผิด

ผิดที่คนคนนั้นไม่ยอมให้กันอีกต่อไป หรือผิดที่กูแม่งเป็นคน
มทะเลปากแจ้วจนน่าตบ

ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ บางทีแล้วคำพูดบางคำที่มันทำให้เรา
พังยับเยินก็ไม่ควรถูกเอ่ย

ถ้าย้อนเวลากลับไปได้...ก็คงจะรักให้ดีที่สุด

**“พีคิดว่าจิมรักพีมากเหอวะ ตกลงกันแล้วไงว่าคบกัน
แบบไม่ผูกมัด ที่ผ่านมาก็เป็นพีไม่ใช่เธอที่เข้าหาจิมก่อนตลอด**

มีแต่พินันแหละที่รักจิม เลิกกันไปใครแม่งจะตายก็ลองดู”

“มึงพูดเหมือนไม่เคยรักกุเลยเนอะ”

“ถ้าพี่ไม่กล้าพูด ใจไม่ถึง จิมพูดเอง เลิกกัน...”

**“อ้อ...ถ้าออกไปจากชีวิตของกันและกันแล้วอย่ากลับ
เข้ามาอีก ไม่ว่าจะสถานะไหนก็ตาม”**

ถ้าเลิกกันไปใครจะตาย...

เสียงแคนหัวเราะเย้ยหยันดังขึ้นในรถยนต์ที่ดับทั้งเครื่องยนต์
และไฟหน้ารถไว้ ความร้อนอบอ้าวไม่สามารถบรรเทาได้ด้วยการ
แง้มเปิดกระจกรถฝั่งคนขับไว้เป็นช่องเล็ก ๆ

เจ้าของรถอาจจะไม่รู้ตัวตัวเองนำรถมาจอดแอบไว้ตรงนี้นาน
เท่าไรแล้ว เขามีสภาพมินิเมา หน้าผากเขาแต่แนบกับพวงมาลัย
ไม่เงยขึ้นมา

คำตอบของคำถามที่ว่าเลิกกันไปใครจะตายถูกตอบอยู่หลาย
ครั้ง รายชื่อของคนที่น่าตายเวลานี้คงหนีไม่พ้น...*ไอ้จิมมี* หรือเขา
เองนั่นแหละ

ต่อจากเสียงหัวเราะเย้ยหยันก็ตามมาด้วยเสียงถอนหายใจ
เฮือกใหญ่ จิมมีตกอยู่ในภวังค์ความคิดของตัวเอง เขาไม่ได้สนใจ
ด้วยซ้ำว่าประตูรถข้างคนขับถูกเปิดออก ใครบางคนก้าวขึ้นมานั่ง
แล้วถอนหายใจด้วยเสียงที่ตั้งกว่าเสียงถอนหายใจของเขาเมื่อครู่
เป็นเท่าตัว

“เฮ้ยไอ้จิม...สตาร์ตรถดิ กูร้อน”

จิมมีงัดตัวเองขึ้นจากการเอาหน้าผากแนบพวงมาลัยรถ
เหลือบตามองไปด้านข้าง ยังไม่ได้สตาร์ตรถตามที่ถูกลှ้ง

“เดี๋ยวกูก็ได้รู้ว่ากูมา”

“มาทุกวันขนาดนี้ไม่รู้ก็ควายแล้วปะวะ”
 “รู้แล้วทำไมไม่มาหา...ไม่มาคุยกัน นานขนาดนี้แล้วทำไมยังไม่มาง้อกันอีก”

“กูเตือนมึงแล้วเตือนมึงอีกจิมมี...”

“เตือนเรื่องอะไรวะไอ้เต้ กูจำไม่ได้แล้ว”

“เรื่องไต่ ฮั้วไต่พี่ชายกูไง”

“...เขาเป็นยังงัยบ้าง”

“ถ้ามึงหวังว่าพี่กูจะละเทะแบบมึงก็ฝันไปเถอะ ไต่สบายดี ดึกว่าตอนที่เอาแต่วิ่งตามคนแบบมึงอีก กูเตือนแล้วไซ้มัยว่าถ้าไม่ชัดเจนก็อย่าล้อเล่นกับความรู้จักของคนอื่น เพราะคนที่จะร้องเป็นหมาโดนเจ้าของทึ้งนะเป็นมึง”

“...ชื่อเต้”

“อะไร”

“กูอยากย้อนเวลาได้วะ กูอยากย้อนเวลากลับไปวันแรกที่ได้เจอพี่มึงอีกครั้ง กูจะทำดีกับเขา กูจะไม่พูดให้เราเลิกกัน”

“เศร้าขนาดนั้นเลยหรอวะ ไต่บอกว่าอีกหน่อยเดี๋ยวมึงก็ลืมไต่แล้ว ระดับจิมมีเดี๋ยวก็กมีใหม่”

“จะลืมได้ไงวะ ในเมื่อพี่เขาเป็นความรักที่ดีที่สุดในชีวิตกู”

“ตอนอยู่ไม่เห็นค่า โอย...ไม่อยากด่าแล้วหนื่อย”

ชื่อเต้เอี้ยวตัวมองเพื่อนสนิทอย่างจิมมี ฤดูร้อนแม่ตีกแล้วแต่อากาศก็ยังอบอ้าว จิมมีไม่ยอมมสตร์ตรกรวมถึงไม่ยอมเปิดแอร์ให้สักที คนที่ร้อนจนพลอยเหงื่อซึ่มไปด้วยอย่างชื่อเต้ได้แต่บ่นได้แต่ด่า ทว่าคำพูดทุกคำก็มีอันต้องถูกกลืนลงในลำคอ จากนั้นก็นั่งเงียบ ๆ มองไอ้จิมปิดหน้าร้องไห้

ไม่นานจิมมีก็หลับสนิทเพราะว่าเมารวมถึงเพลียจัด ชื่อเต้

สายหน้าเอื้อมระอาอย่างอดไม่อยู่ เขาเปิดประตูลงจากรถ เดินอ้อมไปฝั่งคนขับแล้วลากตัวจิมมีออกมา ยกแขนเพื่อนขึ้นพาดบ่าพาเดินเข้าบ้านไปเงียบ ๆ

ชื่อเต้พาจิมมีเข้ามาเหยียดทิ้งไว้บนโซฟาในห้องนั่งเล่น กลิ่นสะอาดสะอ้านจากน้ำยาฆ่าเชื้อดูเหมือนจะเป็นกลิ่นประจำบ้านของเขาไปแล้ว เหลือบมองนาฬิกาก็เห็นว่าตอนนี้เป็นเวลาตีสาม จิมมียังอยู่ในชุดนักศึกษา... ส่วนเขาน่ะชุดนอน

ไฟในบ้านยังเปิดจนสว่างโร่ ชื่อเต้จับจิมมีนอนดี ๆ แล้วยืนทำเอว เขามองเลยไปยังโต๊ะอาหารที่อยู่ใกล้กับโซฟา ไฟที่เปิดได้เป็นฝีมือเจ้าของบ้านตัวจริงอย่างฮั่วโตพี่ชายของเขา

ชื่อเต้ถอนหายใจ จะมีใครเข้าใจความหนักอกหนักใจของมนุษย์ที่เป็นคนกลางอย่างเขาบ้างมั้ยนะ

“โต้ เต้ให้จิมมันนอนนี่นะ”

“ตามใจ”

“โต้...เต้สงสารเพื่อน แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่เข้าใจโต้นะ มันไม่มีโอกาสเลยหรือที่จะเริ่มใหม่”

ชื่อเต้เลิกสนใจคนเมาที่นอนเหมือนตาย เขาเดินอ้อมโซฟาไปหาพี่ชายอย่างฮั่วโต้

ฮั่วโต้ฟังคำถามนั้นแล้วหลุบตาลงมองแก้วน้ำบนโต๊ะ ไอเย็นที่เกาะข้างแก้วกลั่นตัวเป็นหยดน้ำก่อนไหลลงตามแรงโน้มถ่วง คงเพราะไม่มีที่รองแก้ว หยดน้ำจึงเจิ่งนองบนโต๊ะไม้เนื้อดี

ปลายนิ้วเรียวยื่นหยดน้ำ ฮั่วโต้เงยหน้ามองน้องชาย

“เหนื่อยแล้ว ไม่อยากเป็นคนโง่ซ้ำซาก”

“แต่จิมรักโต้มาก”

“...”

“ถึงมันจะเพิ่งรู้ตัวหลังเลิกกันก็เถอะ เมื่อกี้มันบอกว่าไต่เป็นความรักที่ดีที่สุดในชีวิตมันเลยนะ”

“...เหวอ”

“โอเค...เพื่อนเต้แม่งเหี้ยเอง ไต่เป็นความรักที่ดีที่สุดของมัน แต่มันเป็นความรักที่เหี้ยที่สุดของไต่ เต้จะไม่พูดอะไรแล้ว รักไต่นะ อยู่ข้างไต่เสมอ”

“ไม่ใช่เด็กแล้วที่จะต้องมึพรรมมีพวก ไม่ต้องมาอยู่ข้างอะไร ทั้งนั้นแหละ ปิดบ้านดิ ๆ ด้วย ไต่จะไปนอนแล้ว”

ฮั่วไต่เลิกเล่นหยดน้ำบนโต๊ะ เขาเลื่อนเก้าอี้ ออกเบา ๆ แล้ว หมุนตัวเดินขึ้นไปยังชั้นบนของตัวบ้าน ซือเต้มองตาม เขาเห็นชัดเจนว่าพี่ชายของตัวเองไม่แม้แต่จะปรายตามองคนที่นอนบนโซฟา

ซือเต้มองจิมมี ยกมือขึ้นขยี้เส้นผมบนหัวตัวเองจนยุ่งเหยิง สงสารก็ใช่แต่ก็สมน้ำหน้าด้วยเหมือนกัน

ก็ในเมื่อก็คนเตือนก็คำเตือนมันก็ไม่ยอมฟัง

“ใครก็ช่วยมึงไม่ได้แล้วไอ้จิม”

ซือเต้เดินไปปิดประตูบ้าน เขาตรวจตราความเรียบร้อยทุกอย่างอีกครั้งก่อนเดินขึ้นห้องนอนของตัวเอง ส่วนจิมมี...ก็ปล่อยมันนอนอยู่ตรงนั้นแหละ

...แต่ใครจะไปคาดคิดว่า อีกแค่ไม่กี่นาทีต่อมาในห้องนั่งเล่น ที่มีตสนิทจะมีใครบางคนหอบหมอนกับผ้าห่มลงมาให้แขกที่ไม่ได้รับเชิญ

เป็นใครไปไม่ได้หรือนอกจากฮั่วไต่ เขาบ่นึงมึงงาตอนที่สอดหมอนไปได้ศีรษะของจิมมี คลี่ผ้าห่มคลุมบนร่างที่นอนเหยียดยาว

“เต้จะเต้ แทนที่จะเอาหมอนกับผ้าห่มให้เพื่อน...”

เมื่อจัดการห่มผ้าให้จิมมีเรียบร้อย ฮั่วไต่ก็นั่งลงข้างโซฟา

พิจารณาคนที่หลับไหลไม่ได้สติ เขาหวนคิดถึงจุดเริ่มต้นที่เราพบกัน
ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ เราแม่งไม่ควรรู้จักกันเลย...

คำเตือน 1

เพราะตอนนั้นมันเป็นตอนที่ฝนตกหนัก
หนักจนมองอะไรได้ไม่ชัดเจน

“ตัวตึงวิตยา ดิฉันไม่อยากจะพูดค่ะ”

“สรุปรู้จักมั้ยไอ้เต้”

“ดิฉันบอกว่าดิฉันไม่อยากจะพูด”

“ไหว้ว...”

มือเรียวสวยประกบเข้าหากัน จะบอกว่ามันเป็นท่าไหว้เพื่อ
ขออภัยก็คงจะไม่ถูกต้องเท่าไรนัก หน้าตาคนพูดว่าไหว้กับการ
ประกบมือเข้าหากันไม่เหมือนขออภัย ไอ้ตื้นี่หน้าหล่อชื่อจิมมีหรือตาลง
เกินครึ่งอีกทั้งยังเกร็งเขม็ง ปากคำว่า...ท่าทางแบบนี้เรียกบังคับไม่ใช่
ขออภัย

“เอาแต่ใจ”

“ทำไมมึงต้องพูดคำว่าเอาแต่ใจแล้วมองค้อนแบบนั้นวะไอ้
เต้”

“กูติดมาจากพื้กู เมื่อไหร่ฝนจะหยุดตกวะ อยากกลับบ้านแล้ว
เนี่ย” ชื่อเต้มองออกไปนอกหน้าต่างกระจกทั้งๆ ที่เสียงชู้ซ่าดังก้อง

หอยอยู่ในเวลานี้บอกชัดว่าฝนไม่มีทางที่จะหยุดตกง่าย ๆ

ดูเหมือนพายุจะเข้า ลมแรงจนแม้แต่ต้นไม้ต้นไม้ใหญ่ ๆ ยังไหวเอน

ทันทีที่ชื่อเต้หันกลับมาสบตาเพื่อนรักอย่างจิมมี ไช้คนที่เพิ่งเอาหน้าจอมือถือที่มีรูปตัวตึงวิดยามาถามว่าเขารู้จักมั้ยก็มองออกไปนอกหน้าต่างเหมือนกัน

เราติดฝน...แต่บรรยากาศไม่ได้โรแมนติคแบบคู่รักหยอก

จิมมีขยับริมฝีปากพูดต่อ

“พี่มึงที่ชื่อฮั่วไต้เหวอ”

“เออ”

“พ่อแม่มึงก็เข้าใจตั้งชื่อเนอะ ว่าแต่ทำไมช่วงนี้มึงพูดถึงพี่มึงบ่อยจังวะ”

“กูกับพี่กูนสนิทกันมาก แต่ว่าที่แต่ก่อนไม่ค่อยพูดถึงเพราะไม่ได้ได้อยู่ด้วยกันไง ไต้เพิ่งกลับมาจากออกซุ รอบนี้ น่าจะอยู่ไทยถาวรเลยมั้ง จะเปิดคาเฟ่เล็ก ๆ ได้ที่เช่าทำร้านแล้วด้วย กำลังตกแต่งอยู่ ถ้ามึงไปบ้านกูช่วงนี้มึงจะได้กลิ่นกาแฟกับกลิ่นขนมอบทั่วบ้านเลย” ชื่อเต้ยังใช้มือเท้าเอว เขาเป็นฝ่ายพูดต่อในตอนที่ฝนยังตกหนักไม่หยุด เพิ่งเข้าเทอมสองได้ไม่กี่วันงานก็ท่วมหัว ฝนก็ตกลงมาซ้ำเติมแทนที่จะได้กลับบ้านไปทำงานไฉ่ ๆ แม่งเฮ้ย... “จะว่าไปถ้าปลายฟ้าเป็นตัวตึงวิดยา พี่กูก็น่าจะเป็นอดีตตัวตึง’ถ้าปดัย์แหละ”

“ชื่อปลายฟ้าเหวอ”

“เออ กูไม่รู้จักอะไรเป็นพิเศษหรอก แต่ว่าพี่ฟ้าสนิทกับไต้นะ เป็นสโมฯ เหมือนกัน ตอนไต้เคยปีห้าพี่ฟ้า น่าจะปีหนึ่งได้”

“แนะนำให้หน่อย”

“คุณคะ แบบคุณเดินเข้าไปทำความรู้จักเองก็ได้มั้ง” ชื่อเต้พูด

ตามความจริง เขาใช้หางตาแหล่มองจิมมี่ อีกฝ่ายจัดว่าเป็นคนหน้าตาดี เท่าที่รู้จักกันมาไม่เคยเห็นของมันขาด แต่ติดว่าเป็นพวกไม่จริงจิงอะไรกับใคร ไปไหนมาไหนด้วยนะใช่ แต่ไม่เคยหอรอกจะพูดว่าชอบใครจริง ๆ สักที “คนนี่ชอบแบบจริงจิงเลยเธอ”

“อ้อ โคตรน่ารัก กว่าเขาเป็นความรัก ยิ่งมองยิ่งรักอะไรประมาณนั้น”

“จริงจิงมัย”

“เออ ต้องจริงจิงดิ แนะนำให้เพื่อนได้มัยละ”

“กูก็พูดอยู่ว่าไม่รู้จัก”

“ผ่านพี่มิงไป ฮั้วได้...มิงพูดเองว่าสนิทกัน”

“...”

“เจียบทำไมอะ”

“ได้อะ พูดแบบใจ ๆ เลยนะ กูไม่ยากให้ได้เจอมิง”

“ฮะ” จิมมี่ส่งเสียงแปลกใจ สีหน้าแปรเปลี่ยนไปตามอารมณ์ เขาก็ไม่ใช่คนประเภทที่จะกักเก็บความรู้สึกอะไรได้เก่งอยู่แล้ว หลังส่งเสียงแปลกใจออกไปแบบนั้น ซือเต้ก็ขีดหน้ากอดอก ตามองฝนที่เริ่มจะซาลงบ้างแล้ว

“พี่กูน่ารัก ตัวตึง’ถ้าปัดยไม่เกินจริง”

“มิงนี่รักพี่มิงเนอะ”

“ใคร ๆ ก็รักพี่กูทั้งนั้นแหละ”

“แล้วทำไมกูจะเจอพี่มิงไม่ได้”

“เดี๋ยวมิงชอบพี่กูไง”

“เห็นกูเป็นคนใจง่ายขนาดนั้น?”

“เออ...”

“ไถ้เต้ ตอนนีทั้งใจกูมีแค่พี่ฟ้า และกูคิดว่ากูต้องเข้าทางพี่มิง”

ชื่อเต้ไม่ได้ตอบ เขากลอกตาไปมาในแวตตาลโหลล็ก ฝนเริ่มเบาลงแล้วแต่ยังไม่หยุดตกง่าย ๆ หรอก

ระหว่างที่กำลังคิดอะไรวางอย่าง คนใจร้อนอย่างจิมมีก็จุกเขาให้เดินไปอีกทาง

“ฝนซาแล้ว...ปะ ไปบ้านมึงกัน มึงย้ายไปอยู่บ้านพี่มึงแล้วไซ้ปะ ไป”

“ไอ้จิม!”

“วันนี้กูจะไปส่งมึงที่บ้านเอง”

ชื่อเต้เป็นคนอัยยาศัยดี เขามีเพื่อนเยอะ แต่เขาคิดว่าคงไม่มีเพื่อนคนไหนใจร้อนไปกว่าจิมมีอีกแล้ว เห็นได้ชัดเจนจากการมัดมือชกมาส่งเขาที่บ้าน หัวร้อนหงุดหงิดตอนที่รถติดแหง็กบนท้องถนน

เขานั่งสวดมนต์ตอนไอ้จิมขับรถ กว่าที่จะถึงบ้านนี้ก็ว่าจะไม่มีชีวิตรอดเสียแล้ว เขานึกขอบคุณเพื่อนรักที่มันมาส่ง...แม้จะเป็นการกระทำที่หวังผลก็เถอะ

ตอนที่มาถึงที่บ้าน ชื่อเต้บอกให้จิมมีจอดรถไว้ข้างกำแพง เพราะที่จอดรถในบ้านของเขาเวลานี้มันค่อนข้างจะเต็มแน่น ด้วยมีทั้งรถของเขาและรถของพี่ชาย

ชื่อเต้ไม่ชอบขับรถไปเรียนเท่าไรเพราะว่ารถมันโคตรจะติดสมัยก่อนตอนที่ยังอยู่หอเขาก็ขับรถไปเรียนเองอยู่หรอก แต่พอได้กลับมา ด้วยความที่เป็นคนติดพี่ชายมาตั้งแต่เด็กอยู่แล้ว ชื่อเต้จึงไม่รอช้าที่จะย้ายมาอยู่ด้วยกัน แม้บ้านของเต้จะไกลจากมหา'ลัยพอสมควรก็ตาม ทุกวันนี้เวลาไปเรียนตอนเช้าเขาจะให้เต้ไปส่งที่รถไฟฟ้่า ส่วนขากลับติดรถไอ้จิมมีมาลงที่สถานีรถไฟฟ้่าใกล้มอ

เหมือนกัน และนั่นคือเหตุผลหลักที่วันนี้เขาติดฝนอนอยู่กับจิมมี่
และข่าวร้ายคือเวลานี้ฝนยังไม่หยุดตก...ในรถของไอ้จิมเองก็
ไม่มีร่ม

“มึงรอในรถ เดี๋ยวกูไปเอาร่มในบ้านก่อน”

“เดี๋ยวมึงเปียก”

“กูเปียกไม่เป็นไร เข้าบ้านอาบน้ำได้ แต่มึงไม่ควรเปียกไง”

จะบอกว่าจิมมีใจร้อนเพียงคนเดียวคงไม่ใช่ เพราะทันทีที่พูด
เรื่องเปียกไม่เปียกจบ ซือเต้ก็เปิดประตูก้าวลงจากรถไปทันที เขาทิ้ง
ข้าวของส่วนตัวไว้ในรถของเพื่อน ใช้มือบังฝนทั้ง ๆ ที่ไม่ช่วยอะไร

ฝนเม็ดใหญ่กว่าที่คิด จุดจอตรถก็ไกลกว่าที่คาด กว่าจะวิ่งมา
ถึงหน้าประตูบ้านได้เนื้อตัวก็เปียกชก

ซือเต้เคาะประตูรั้ว ๆ อืดใจใหญ่ประตูก็เปิดออก คนเปิดมี
ส่วนสูงน้อยกว่าเขาอยู่เป็นคืบ ดวงตาเรียวรีแฉงความอ่อนโยนและ
ใจดีเอาไว้อันล้าน ผมเผ้าค่อนข้างยุ่งเหยิง สวมเสื้อกันเปื้อนสีครีม
มีลายหมีนารักตรงกลางอก

คนที่อยู่ตรงหน้าซือเต้คือฮัวโต่ พี่น้องที่มีพ่อแม่เดียวกันแต่
ใคร ๆ ก็มักจะบอกว่าพวกเขาไม่เหมือนกันสักนิด

“โทร. ไปก็ไม่รับ ฝนตกหนักจะถามว่าให้ไปรับมั๊ย”

“โทร. มาเหรอ”

“อือโทร. ...เข้ามาดิ รีบไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าไป เดี๋ยวไม่
สบาย แล้วกลับมาอย่างัวะเนี่ย”

“อา ๆ เพื่อนมาส่งแต่มันรออยู่ในรถ ขอร่มหน่อยจะไปรับ
เพื่อน ฝนเหมือนจะหนักอีกแล้วเนี่ย ให้มันมารอในบ้านก่อน ฝนซา
แล้วค่อยกลับละกัน”

ซือเต้โกหกคล่องปาก ใครจะกล้าบอกว่าเป็นแผนตีสนิทของ

ไอ้จิมวะ จะเข้าทางฮัวโต่เพื่อพี่ปลายฟ้าของมันอะไรสักอย่าง พุดไป
 ขับรถสันตินไปใครจะไปฟังรู้เรื่อง ภาวะทางท้องถนนจริง ๆ

“อ้าวเหออ รถเพื่อนคันนั้นใช้มัย”

“ครับ”

“เดี๋ยวลไปปรับเพื่อนให้ เตรีบไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ
 ยิ่งไม่สบายง่าย ๆ อยู่”

ชื่อเต้กำลังจะเอ่ยปฏิเสธ ใครจะอยากให้ฮัวโต่ที่ตัวเล็กนิด
 เดียวออกไปเผชิญสภาพอากาศย่ำแย่ ลมแรงตั้งขนาดนี้พี่เขาตัวปลิว
 จะทำยังไง

แต่คิดอีกทีฮัวโต่ก็ได้บอบบางขนาดนั้น มีความแมนแบบ
 ลูกผู้ชายอยู่บ้าง ถึงจะทำอะไรเรื่องซ่านุ่มนิ่มมากก็เถอะ ให้เต้เจอก
 กับจิมมีเลยก็ได้มั้ง...จะได้สนิทกันไว ๆ

คำตอบของชื่อเต้เปลี่ยนไป

“ฝากด้วยนะโต่ ระวังเป๊ยก”

ฮัวโต่ยกคิ้วให้น้องชายหนึ่งข้าง เขาหมุนตัวกลับเข้ามาในบ้าน
 เพื่อหยิบร่ม ส่วนชื่อเต้ส่งเสียงไวววายอะไรสักอย่างแล้ววิ่งขึ้นบันได
 บ้านไป

ฮัวโต่หยิบร่มสองคันมาไว้ในมือ เมื่อกลับมาที่หน้าบ้านเขาก็
 กางร่มให้ตัวเองเพียงหนึ่งคันเท่านั้น สีหน้าเรียบเฉยตอนที่เดินไป
 ยังฟอร์จูนเนอร์สีขาวยังไม่ได้ดับเครื่องยนต์

ฝนตกแรงขึ้นอีกแล้ว ฮัวโต่เสียดไม่ได้ที่จะถูกหยดน้ำฝน
 กระเด็นมาโดน

เขายื่นมือไปเคาะกระจกรถฝั่งคนขับ กางร่มอีกคันเพื่อไม่ให้
 เจ้าของรถที่น่าจะเปิดประตูออกมาแน่ ๆ เป๊ยก

ฮัวโต่ไม่แปลกใจที่ประตुरถฝั่งที่เขาเคาะจะถูกแง้มออกเบา ๆ

เขายืมให้คนที่ดับเครื่องยนต์แล้วก้าวลงมาอย่างเป็นมิตร ลักยิ้มเล็ก ๆ ปรากฏที่แก้มขวา ตาเป็นประกายทำให้ดูเด็กกว่าเดิมเป็นเท่าตัว

“เพื่อนเตี๊ย้ม”

“ครับ...”

“พี่เป็นพี่ชายเตี๊ย้ม พี่ไลให้เตี๊ย้มไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนแล้ว เอากระเป๋าเตี๊ย้มมาสิเตี๊ย้มพี่ถือเอง”

ตาของฮั่วโต๊โปก๊สอยู่ที่กระเป๋าที่เขาจำได้ดีว่าเป็นของน้องชาย เตี๊ย้มน่าจะทิ้งเอาไว้เพราะกลัวมันเปียก เพื่อนของเตี๊ย้มนี้เลยเอามาให้

อีกฝ่ายส่งกระเป๋าของซื่อเตี๊ยมาตรงหน้า ฮั่วโต๊โปก๊สรับมาไว้ในมือ เอาออกดูไว้แบบบอกก่อนเงยหน้ามองเพื่อนน้องชายให้ชัด ๆ

รอยยิ้มบนใบหน้าเขาเลือนหาย...แก้มขาวปรากฏสีเลือดฝาดอย่างควบคุมไม่อยู่ เพื่อนของเตี๊ยมนี้มีส่วนสูงพอ ๆ กับน้องชายของเขาเลย ใบหน้าหล่อเหลาติดเยอหยิ่งนิด ๆ ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ไม่มีในตัวเขา และใช่ที่ใบหน้าของคนตรงหน้าดึงดูดลึกอกตรึงไม่ให้เขามองไปทางอื่นได้เลย

คิ้วเฉียงเล็กขี้หนิด ๆ เพราะว่าถูกจ้อง ครั้นฮั่วโต๊โปก๊สรู้ว่าเขาเพลอมองอีกฝ่ายมากเกินไปก็ส่งเสียงออกมาเล็กน้อย หลุบตาลงมองพื้น เสียงที่เคยพูดอย่างมั่นใจติดขัด

“ชะ...เข้าบ้านกันเถอะ เตี๊ยมหาอะไรอู่น ๆ ให้กิน”

เจ้าของบ้านที่เอ่ยชวนหมุนตัวหันหลังให้อีกฝ่ายเพื่อเดินนำ ไม่รู้ทำไมถึงได้รู้สึกอ่อนไหวหนักตอนที่ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนตัวสูงกว่าเดินตาม

เสียงฝนไม่เข้าหูเสียแล้ว เสียงฟ้าร้องคำรามก็ไม่สามารถถึงความสนใจของเขาไปจากเสียงย่ำเท้าให้ได้

“พีโต้นี่... พ่อแม่เดียวกันกับเต้เลยหรอครับ”

ฮั่วโต้เอี้ยวตัวไปมองคนถามเล็กน้อย เขายกยิ้มเป็นกันเองตามความเคยชิน ฮั่วโต้ก็เป็นแบบนั้น เป็นคนประเภทที่หน้าตา รับแขก...

เขาลดจังหวะฝีเท้าให้ช้าลง พยายามไม่จ้องเด็กหนุ่มในชุดนักเรียนมากเกินไปจนดูเสียมารยาทอีก อีกฝ่ายเร่งฝีเท้าเดินมาให้ทันกัน จากการเดินนำและเดินตามจึงกลายเป็นการเดินทางเคียงคู่

“ดูไม่เหมือนกันเลยใช่ไหมล่ะ”

“ครับ... พีโต้ตัวเล็ก ใ้โต้ตัวเป็นควาย” จิมมีกวาดตามองไปรอบบ้าน ยิ่งเดินใกล้ตัวบ้านมากเท่าไร เขายังได้กลิ่นหอม ๆ ของขนมอบ จะว่าไปอันที่จริงตามตัวของฮั่วโต้พี่ชายชื่อเต้ก็มีกลิ่นขนมอบอยู่เหมือนกัน

เหมือนที่ใ้โต้บอกไว้เลยว่า ถ้ามาบ้านมันช่วงนี้จะได้แต่กลิ่นขนมกับกลิ่นกาแฟ

“เต้ก็ตัวพอ ๆ กับน้องหรือเปล่า... ชื่ออะไรล่ะ”

เดินมาถึงส่วนที่มีหลังคา ฮั่วโต้ก็วางร่มฝั่งใ้ยังมุ่มหนึ่ง จิมมีทำตามโดยดูฮั่วโต้เป็นตัวอย่าง เขาตอบชื่อของตัวเอง...

“จิม... จิมมีครับ”

“บ้านรกหน่อยนะจิม เต้ไม่เคยยอมบอกว่าจะพาเพื่อนมา จะได้เก็บบ้านรอไว้ก่อน”

“จิมขอตามมันมาเองแหละ ระวังด้วยนะครับ”

ฮั่วโต้ไม่ได้พูดอะไรต่อจากนั้น เขาอาจจะพยักหน้ารับ ยักคิ้ว... หรือทำอะไรสักอย่างที่เขาจำไม่ค่อยได้ รู้เพียงว่ามองเลยไหล่ของจิมมีไปและคิดว่าอยากให้ฝนตกนานกว่านี้สักหน่อย

ฮั่วโต้เดินไปยังชั้นวางรองเท้า เขาถอดรองเท้าแตะของตัวเอง

ทิ้งไว้ง่าย ๆ และไม่เป็นระเบียบมากนัก เป็นอีกครั้งที่จิมมีทำตามด้วยการถอดรองเท้าผ้าใบวางข้างรองเท้าของฮั้วโต่ ออดคิดไม่ได้ว่าขนาดเท้าของคนตัวเล็กก็พลอยเล็กไปด้วย ส่วนสูงของคนอายุมากกว่าอยู่ตรงทางตาของเขาเท่านั้น ผิวขาว หน้าหวาน ยิ้มกว้างดูใจดี...มีลักยิ้ม

ตัวตึงไม่เกินจริง...

ฮั้วโต่ก็น่าจะเป็นผู้ชายแบบที่มีผู้หญิงหลาย ๆ คนมารุมชอบ แล้วก็น่าจะเป็นผู้ชายแบบที่ผู้ชายด้วยกันเองตกหลุมรักได้ง่าย ๆ มีน้ำไอ้เต้ถึงได้หวงพื้มนัก

ถ้าเหมือนไอ้เต้ก็คง...น่ากระต๊อบมากกว่าน่ารัก

“กินอะไรกันมายังอะ”

“ครับ?”

“กินข้าวมายัง อีกเดี๋ยวกก็ได้เวลามื้อเย็นแล้ว ถ้าไม่รีบก็อยู่กินข้าวด้วยกันก่อนดิ...รอฝนหยุดตกไป ชาติเม็ดแล้วค่อยไป”

“...ก็ได้ครับ จิมมืบกวนด้วย”

ฮั้วโต่เปิดประตูบ้าน ถึงแม้จะโดนฝนตกใส่ตัวบ้าง แต่พื้นที่ที่สัมผัสน้ำจนเปียกอยู่นอกร่มผ้า แค่เดินไปหาผ้าขนหนูมาซับน้ำออกก็เรียบร้อย และฮั้วโต่ไม่ลื้มทำตัวมีน้ำใจด้วยการหาผ้าสะอาดส่งให้จิมมีด้วย

เช็ดเนื้อเช็ดตัวกันเสร็จเรียบร้อยแล้วก็พากันเดินไปยังห้องรับแขก ฮั้วโต่เปิดเพลงเบา ๆ เพื่อทำลายบรรยากาศประดักประเดิดระหว่างเขากับคนแปลกหน้า

บางที่อาจจะม่แค่เขาก็ได้มั้งที่รู้สึกประหม่า แอบมองไปทางจิมมีก็ม่เห็นว่เด็กหนุ่มตัวสูงจะแสดงท่าทีอะไร จิมมีเดินดูกรอบรูปประดับตกแต่งด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติ ขณะที่ใช้ผ้าสะอาดเช็ด

ท่อนแขนกำยำไปด้วย

ดูเสร็จก็เดินมาใกล้เขา ฮั่วโต้หลบตา แสร้งทำเป็นสนอกสนใจกับการปรับระดับเสียงของลำโพง

“พีโต้ ผ้าใช้เสร็จแล้วเอาไว้ตรงไหนครับ”

“เอามานี่มา เดี่ยวพีเอาไปเก็บให้เอง”

“บ้านมีแต่กลิ่นขนมกับกลิ่นกาแฟจริง ๆ ด้วย”

จิมมีพูดเสียงเรียบ เขาไม่ได้นั่งที่โซฟาปรับแขกอย่างที่ฮั่วโต้หวังว่าเขาจะทำ กลับเดินตามเจ้าของบ้านไปที่ห้องครัว...ซึ่งน่าจะเป็นส่วนที่รักที่สุดในบ้าน มีข้าวของหลายอย่างวางกองอยู่ ทั้งเมล็ดพันธุ์กาแฟที่จัดใส่จานแล้วแยกชนิดไว้ ทั้งขวดไซรัป พิมพ์เค้ก ถูขบแง้...

“เห็นไอ้เต้บอกว่าจะเปิดคาเฟ่”

“อะ...ใช่ ช่วงนี้ก็เลยยุ่ง ๆ หน่อย แต่ก็สนุกดี”

จิมมีพยักหน้า ฟิงสะโพกเข้ากับเคาน์เตอร์ครัว เขาไม่ได้เดินตามฮั่วโต้อีกต่อไปแล้ว แต่ไม่ได้เลิกมองตามว่าพี่ชายเพื่อนจะทำอะไรต่อไป

“จิมดื่มกาแฟมั้ย”

“ดื่มได้ครับ แต่ไม่ได้ชอบ”

“อยากลองชิมดูสักหน่อยมั้ยล่ะ”

“ตอนหกโมงครึ่งเนี่ยนะ...”

“เออวะ เย็นแล้ว จั๊นเอาเป็นนมร้อนเหมือนเต้ดีกว่าเนอะ พีจะทำให้เต้อยู่พอดี”

ฮั่วโต้เลือกเครื่องดื่มให้จิมมีด้วยตัวเองจนเสร็จสรรพ พอมีชื่อของชื่อเต้ร่วมอยู่ด้วยจิมมีเลยไม่ได้ปฏิเสธ เขากดหน้าลงเบา ๆ พลังยิ้มมุมปาก

“รอพี่อุ่นนมแบบนึงนะ จะขึ้นไปอยู่กับเต้ก่อนก็ได้ เต้อยู่บน

ห้อง มีป้ายชื่อติดอยู่หน้าห้อง”

“มันอาบน้ำนาน จิมอยู่กับพีได้ดีกว่าครับ”

จิมมียังคงพูดออกมาด้วยท่าทีสบายๆ เขามองฮั่วไต้ตั้งเตาอุ่นนม จากนั้นก็มองตามตอนที่อีกฝ่ายเอาแก้วกระดาษมาขีดๆ เขียนๆ

เขาเอียงคอมอง สงสัยมากเข้าก็เอ่ยถาม

“เขียนอะไรครับ”

“วาดรูปนะ”

“หือ...”

“วาดรูปจิมกับเต้ จะได้ว่าแก้วใบไหนเป็นของใคร นี่ไง...เขียนชื่อเอาไว้ด้วย”

ฮั่วไต้วาดรูปชื่อเต้ก่อน ดูเหมือนการวาดรูปน้องชายจะเป็นลายเส้นที่คุ้นชินถึงได้วาดเร็วตั้งขนาดนั้น มีชื่อชื่อเต้เขียนกำกับไว้ด้วยลายมือน่ารัก จิมมียื่นหน้าไปใกล้เพื่อดู พร้อมๆ ไปกับที่รู้สึกอยากเห็นพีไต้วาดรูปของเขาบ้าง

“เหมือนไอ้เต้ปะ”

“เหมือนครับ เส้นน่ารักจัง”

“จิมยีนึงๆ ก่อน เต้ยวพีวาดจิมบ้าง แต่อาจจะใช้เวลาานานกว่าที่วาดเต้ นะเพราะเพิ่งเคยวาดครั้งแรก”

“แล้วจิมต้องทำหน้ายังไง”

ฮั่วไต้หัวเราะ ลักยิ้มที่แก้มขวาโน้มลงไปเล็กน้อย

“ยีนเฉยๆ เหมือนเดิมนั้นแหละ เต้ยวพีจัดการเอง”

ฮั่วไต้ตัวตปាកกาในมือไวๆ พริบตาเดียวจากแก้วกระดาษว่างเปล่าก็เริ่มจะมีลวดลายขึ้นมา จิมมีจ้องคนที่เอาแต่ก้มหน้าก้มตาวาดภาพ แล้วแส้มองไปยังหม้อนมที่อุ่นอยู่เมื่อฮั่วไต้ยื่นแก้วที่มีรูปเขา

อยู่มาให้ดู

ใบหน้าได้รูปยังประดับไว้ด้วยรอยยิ้ม
“เสร็จแล้ว”

ฮิวโรวาดตัวการ์ตูนเด็กผู้ชายที่ยืนกอดดอกเช็ดหน้าหยิ่ง ผม
เผ่ายุ่งเหยิงเล็กน้อย สวมเสื้อนักศึกษา พิโรวาดแค่ครึ่งตัว แต่เก็บ
รายละเอียดได้ครบถ้วนกระทั่งเข็มลงวันเม็ดเล็ก ๆ ตรงปลายจมูก
“นมจะเดือดแล้วครับ เดี่ยวมันจะเกินคำว่าอุ่นนะ”

“ตายहां...ลืมนเลยว่าอุ่นนม่ไว้”

จิมมีได้ดูแก้วที่มีรูปของตัวเองเพียงครู่เดียวเท่านั้น เพราะหลัง
ถูกทักเรื่องนมที่ใกล้เดือดฮิวโด้ก็หยิบแก้วทั้งสองใบไปทางเตาอุ่น
เขาปิดเตา...บรรจจนนมลงในแก้ว จิมมีก็อยากจะทำงมฮิวโด้ทำนั่น
ทำนี่ต่ออยู่หรรอก แต่เพราะเขาได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากทางบันได
เลยรีบเปลี่ยนไฟกัศสายตา

เป็นชื่อเต้ นั่นแหละที่กึ่งเดินกึ่งวิ่งลงมา...

“มาแล้ว ๆ วันนี้ฉันอาบน้ำเร็วที่สุดในชีวิตเลยนะ”

“นี่เร็วของมึงแล้วใช่ปะ”

จิมมีเอียงคอกถาม ชื่อเต้ไหวไหล่ก่อนเดินไปหาฮิวโด้ในห้อง
ครัว คนติดฟิวางมือที่แผ่นหลังพี่ชาย ก่อนจะบิดข้อมืออีกนิดเพื่อ
ลดต่ำลงจับเอว

จิมมีที่ยืนมองรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง จังหวะที่เสื้อลู่ตามแรงจับ
ของชื่อเต้เขาเห็นความคอดเว้าของเอวฮิวโด้ เอวกั้แค่นั้น...น่าจะ
พอดีมือ

ชื่อเต้ปล่อยมือจากเอวพี่ชายแล้ว

“นมของเต้ใส่กลิ่นวานิลลาด้วยได้ปะ”

“ไปใส่เองไป”

“แล้วเย็นนี้มีอะไรกิน ปีกไก่ทอดที่ฉันสั่งไว้ละ”

“ใช้คำว่าสั่งเลยเหอะวะ ฮะ...” ฮั่วโตยืนเท้าเอวจ้องหน้าน้องชาย ใ้ทำยีนเท้าเอวจ้องหน้าแบบเอาเรื่องเนี่ย สองพี่น้องเหมือนกันไม่มีผิด

ชื่อเตี้ย้มแหงๆ ต่อหน้าพี่ ลดเสียงไวววายลงอย่างนอบน้อม

“แล้วมีมัยปีกไก่ทอดของเต้”

“มี หมักไว้แล้ว เหลือแค่เอามาทอด”

“เต้ทอดเอง ฉันเอาไก่เรียงใส่ในหม้อทอดแกง”

“อือ...ขอบคุณคนแกง”

ชื่อเต้เอาแก้วมร้อนของตัวเองมาเป่าฟู่ๆ เขามองอีกแก้วที่อยู่ในมือฮั่วโตแล้วมองมาทางจิมมี

“วาดเหมือนไอ้จิมมีอยู่นะเนี่ย เต้ไม่ต้องแนะนำให้ทั้งสองคนรู้จักกันแล้วใช่ปะ”

“ไม่ต้องแล้ว...” ฮั่วโตเป็นฝ่ายตอบ ไม่ได้พูดอะไรนอกเหนือไปจากนั้น เขาวางแก้วในมือลงตรงหน้าเพื่อนน้องชาย พอมีชื่อเต้ อยู่ด้วยความประหม่าก็ลดลงไปได้นิดหน่อย

จิมมีใช้มือจับปากแก้วนม พลิกแก้วดูรูปตัวเองให้ชัดๆ

“เฮ้ยไอ้จิม กินข้าวเย็นด้วยกันปะ”

ชื่อเต้เอ่ยชวนเพราะไม่รู้ว่าฮั่วโตชวนแล้ว “ได้ทำอาหารอร่อยนะ เคยทำงานร้านอาหารที่ออสฯ”

“เออกิน พี่ได้ชวนกูแล้วเมื่อกี้” จิมมีตอบรับ ตามองภาพการ์ตูนของตัวเองอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นเงยหน้าขึ้นก็สับสนๆ เข้ากับดวงตาสีน้ำตาลเข้ม “ขอบคุณนะครับ...พี่ได้”

จิมมีเอ่ยขอบคุณโดยที่ไม่รู้ตัวว่าเปลอส่งรอยยิ้มอ่อนโยนไปให้คู่สนทนา

คำเตือน 2

จังหวะที่เปลอไป

นั่นแหละคือจังหวะที่อันตรายที่สุด

“ที่บ้านพีซีเรียสเรื่องให้แขกล้างจานมากนะ”

“บ้านจิมก็ซีเรียสเหมือนกัน ถ้าไปกินข้าวบ้านคนอื่นแล้วไม่ช่วยเจ้าบ้านล้างจาน”

“แต่อาบน้ำแล้ว แต่ไม่ซีเรียสเลยถ้าโตหรือไอ้จิมจะเป็นคนล้าง...”

ดวงตาสองคู่หันมองชื่อเต้พร้อมกัน ก่อนจะหันไปเผชิญหน้ากันเองหน้าซิงก์ล้างจาน

“ฉันตายเพราะสายตาศีมาต ไปนอนตายหน้าทีวีดีกว่า” หลังถูกมองแรงชื่อเต้รีบย้ายตัวเองไปนั่งรอด้านนอกแบบเนียน ๆ ทว่าเขายังชะเง้อคอแอบมองพี่ชายกับเพื่อนสนิทที่ยังตกลงกันเรื่องล้างจานไม่ได้

“พี่ล้างเอง”

“จิมล้างให้”

“ไม่เป็นไร...”

“จุ้นแบ่งกันดีมัย จิมล้างน้ำยาพิโตล้างน้ำเปล่า”

“เออ...ถ้าอย่างนั้นก็ได้ พี่ว่าพี่ซื้อเครื่องล้างจานดีกว่า จิมมา
คราวหน้าจะได้ไม่ต้องเถียงกัน”

“...”

“หมายถึงถ้ามีแขกมาอีกจะได้ไม่ต้องเถียงกับแขก” ฮั่วโตหียบ
ถุงมือยางออกมาสองคู่ เขาส่งคู่หนึ่งไปให้จิมมี อีกคู่สวมให้ตัวเอง
จากนั้นก็ลอบเป่าลมออกจากปาก ประโยคก่อนหน้านี้ของเขาฟัง
แล้วเหมือนรอให้จิมมาที่บ้านอีกเลย

เขาคิดกังวลกับประโยคนั้นของตัวเองไปคนเดียว จิมมีอาจจะ
ไม่ได้ใส่ใจฟังมันด้วยซ้ำ เด็กหนุ่มพับแขนเสื้อจนถึงข้อศอก เริ่มต้น
ล้างจานพร้อม ๆ กับพูดคุยไปด้วย

“บ้านเพิ่งซื้อหระอครับ”

“อือ...คิดว่าจะกลับมาอยู่ไทยถาวรก็เลยซื้อไว้เลย”

“ไปทำอะไรที่นั่นครับ เรียนต่อ?”

ฮั่วโตส่ายหน้า เขายิ้มพร้อมรับจานที่มีฟองน้ำยาล้างจานมา
ล้างน้ำเปล่า ช่วงแรก ๆ ที่ช่วยกันล้างจานมีจังหวะติดขัดนิดหน่อย
แต่แล้วก็ทำได้ดีขึ้นเมื่อเวลาผ่านไปสักพัก

“เที่ยวเล่นกับทำงาน”

“แต่บอกว่าพี่โตจบ’ธำปตย์ ไม่ได้ทำงานในสายหระอหระอ
ครับ”

ฮั่วโตส่ายหน้าอีกครั้ง จานที่ล้างน้ำเปล่าเรียบร้อยแล้วถูกเรียง
ตากอย่างเป็นระเบียบ

“อาจจะไม่ใช่ทางเท่าไร”

“แต่มันดูดีดีพีเนอะ”

“แนสิ พี่เลี้ยงมันมาตั้งแต่เด็ก พ่อแม่ทำงานยุ่งทั้งคู่ ก็ดูแลกัน

สองคนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร...ตามใจมากไปป่าวก็ไม่รู้โตมาแล้วใคร
เอาแต่ใจเลย”

“หือ”

“เต๋นะ เอาแต่ใจมาก” ไม่ใช่การต่อว่าที่จริงจังอะไรนัก เหมือน
พูดด้วยความรู้สึกเอ็นดูมากกว่า

ฮิวโต้ชะโงกหน้ามองออกไปยังห้องนั่งเล่นก็เห็นชื่อเต๋นั่งดู
ภาพยนตร์ไฟฟ้เรื่องหนึ่งอยู่

เขากลับมาล้างจานต่อ เล่าอะไรอีกนิดหน่อยไม่ให้ในครัว
เจียบจนเกินไป

“ที่จริงอยากได้บ้านที่ใกล้กับมหา’ลัยเต๋หน่อย แต่ราคาแพง
เกินไปสู้ไม่ไหวเลย...พี่ไม่ชอบอยู่คอนโดด้วยก็เลยมาจบที่บ้านหลัง
นี้”

“อีกปีเดียวจิมกับเต๋ก็เรียนจบแล้ว ชื่อไกลหน่อยก็ไม่ใช่ไร
หรอกครับ”

“จิมอยู่หอเหวอ”

“อยู่คอนโดที่แม่ยกให้ครับ ไกลๆ มอแหละ แม่จิมชอบลงทุน
กับอสังหาฯ ก็เลยมีห้องมีตึกเยอะเยอะไปหมด”

“อ้อ...”

“แล้วพี่โตจะเปิดร้านที่ไหน”

“ตอนขับรถมาที่บ้านเห็นร้านสีขาๆ ติดถนนใหญ่มี๊ย นั่น
แหละร้านพี่เอง”

“จิมไม่ได้สังเกต ถ้ามาคราวหน้าจะไม่ลืมมองครับ”

“ร้านเปิดก็มาให้ได้ละ เพื่อนเต๋ก็เหมือนน้องพี่อีกคน”

“อ้อ...พี่โตครับ”

ฮิวโต้เลิกคิ้วขึ้นหนึ่งข้าง คล้ายเป็นคำถามว่าจิมมีเรียกชื่อเขา

ไปทำไม

“แต่บอกว่าเป็นศิษย์เก่า...”

“อาฮะ”

“เคยเป็นสโมฯ...” จิมมีเงียบไป เขายิ้มออกมาเล็กน้อย จากนั้นก็ส่ายหน้า “จิมจำไม่ได้แล้วว่าจิมจะพูดอะไร”

“เฮ้อ?”

“ไว้จำได้แล้วจะถามใหม่ครับ”

จิมมีไม่ได้ลืมหรอกว่าเขาจะถามอะไร แต่คิดว่าเขาเพิ่งรู้จักกับพี่โต การจะขอให้มันเป็นสะพานเชื่อมไปหาอีกคนมันดูแปลก ๆ ไว้รอให้สนิทกันกว่านี้ก่อนค่อยถาม หรือไม่ที่เขาจใจบอกว่าจะจำไม่ได้ก็อาจมีเหตุผลซ่อนเร้นอื่นแอบแฝง ทว่าเขาไม่แน่ใจว่ามันคือเหตุผลอะไรกัน

จิมมีถอดถุงมืออย่าง งานในส่วนของเขาเสร็จสิ้นแล้ว แต่ยังไม่ได้เดินออกไปเพราะรักษามารยาท เขาอยู่รอจนฮิวโต้ล้างจานเสร็จถึงค่อยเดินออกมาที่ห้องนั่งเล่นพร้อมกัน

ชื่อเต้ที่ใช้ก่อนชนพาดพนักพิงโซฟาเอี้ยวหน้ามามองเมื่อรู้สึกว่ามีคนเดินมา เขาขมวดทั้งหัวคิ้วและหัวตาเพราะสัมผัสได้ถึงพลังงานบางอย่าง

ชื่อเต้มองสลักระหว่างพี่ชายตัวเองกับเพื่อนอย่างจิมมี...ไม่ได้อยู่อะไรออกมาแม้แต่ครั้งคำ เขาหยิบรีโมตมากดหยุดภาพยนตร์ มองออกไปนอกหน้าต่างกระจกเพื่อดูว่าฝนหยุดแล้วใช่หรือไม่

“ฝนหยุดแล้ว...มึงจะกลับยังไ้จิม”

“อือ ว่าจะกลับแล้ว”

“เดี๋ยวกูเดินไปส่งที่รถ”

ชื่อเต้ลุกขึ้นจากเบาะที่นั่ง ทำทางเหมือนรีบส่งแขก จิมมีนั่งง

เล็กน้อยว่าทำไมจู่ ๆ ไข่เต๋ถึงได้รีบไล่เขานัก ครั้นนึกขึ้นมาได้ว่ามัน
หวงพี่ชายตัวเองอย่างกับอะไรดีก็ได้แต่สายหน้าเอือมระอา

จิมมีเดินไปหยิบแก้วกระดาษที่มีรูปตัวเอง เขาดื่มนมหมดไป
ตั้งแต่มันยังไม่คลายร้อน ส่วนแก้วล้างแล้วและขอเอากลับบ้านไป
ด้วยเพื่อเป็นที่ระลึก

เขาชอบลายเส้นของพีโต้และคิดว่าพี่ชายเพื่อนวาดเขาออก
มาได้ดูวนดี

“จิมกลับแล้วนะพีโต้”

“ขับรถกลับดี ๆ...ไว้มาเที่ยวใหม่นะ”

จิมมีพยักหน้า เขาไม่ได้หอบหิ้วอะไรลงมาจากรถมากมายอยู่
แล้ว ลากันเพียงเท่านี้จากนั้นจิมมีก็ถูกชื้อเต๋ลากออกไป ตอนที่เขา
สวมรองเท้าเพื่อนสนิทที่ตัวเท่าควายยืนกอดคอกรีตตามองกันอย่าง
จับผิด

“มองไรไข่เต๋”

“ห้าม-ชอบ-พี-กู”

“หา...”

“กูเห็นนะว่ามึงมองพีกูด้วยสายตารักใคร่ตั้งห้าวินาที”

“บ้า...มึงอย่ามาเพื่อเจอไข่เต๋ พีโต้ไม่ใช่สเปกกูเลย”

“...แน่ะ ว่าแต่พีกูไม่น่ารักหรอก”

“ก็น่ารัก...แต่ไม่ใช่แบบที่ชอบ กูบอกมึงแล้วว่ากูชอบพีฟ้า
คนนี้กูจริงจัง”

“ชั่วคราวนะ”

“ครับเพื่อน” จิมมีสวมรองเท้าเสร็จแล้ว รองเท้าชิ้นนิดหน่อย
เลยกลายเป็นความรู้สึกแหยะ ๆ ใต้ฝ่าเท้า จิมมีสนใจเรื่องเท้าของ
ตัวเองมากกว่าบทสนทนา ชื้อเต๋ที่จ้องจับผิดเลยเลิกจับผิดไป

ชื่อเต้เดินนำไปยังรถคันสีขาว ส่งเพื่อนขึ้นรถแต่รั้งประตูไว้
“คือ...อย่าหาว่ากูอวยพี่ชายตัวเองเลยนะ แต่มีงควรเว้นระยะ
ห่างไว้หน่อย โต้ะ...เป็นคนประเภทที่ใครอยู่ใกล้ก็เปลอไปรักไป
ชอบได้ทั้งนั้น”

“เว้นกัไว้สักคนแล้วกัน มีงนี่แม่งบราดก่อนจัด ๆ เลย”

ชื่อเต้ยกคิ้วให้จิมมี เขาปล่อยมือที่ยึดประตูรถไว้แล้วดันปิด
ให้เพื่อนเบา ๆ รถที่มีไฟหน้าสว่างกว่าขนาดของเขาเคลื่อนที่ออกไป
ไปจนมองไม่เห็นไฟท้ายอีก

ชื่อเต้เดินกลับเข้าบ้าน เขากะพริบตาปริบเมื่อเห็นฮัวโต่ยืน
กอดดอกชะเง้อคอมองรถของจิมมี มุมปากมีรอยยิ้ม ดวงตาสีน้ำตาล
เข้มไม่ปกปิดว่าสนอกสนใจ

ชื่อเต้ขมวดคิ้ว...

“ฮัวโต่” เอ่ยเรียกชื่อพี่ชายด้วยเสียงเข้ม ๆ

“อะไร”

“ทำไมออกมายืนหน้าบ้าน”

“ทำไมอะ มารับลมไม่ได้หรอ”

ฮัวโต่เปลี่ยนมามองนงมองไม้ แต่น้องชายที่สนิทกันเอา
มาก ๆ มีหรือจะไม่รู้ว่าพี่ชายคิดอะไรอยู่

ชื่อเต้ถอนหายใจ เขาได้ว่าโต้จะพูดอะไรต่อจากนี้ และเขาเอง
ก็ตั้งใจฟังประโยคที่เขาไม่อยากจะยินด้วย

“เต้...ถามอะไรหน่อยสิ เพื่อนเต้...จิมมีอะ มีแฟนยัง”

ชื่อหวยไม่ถูกอย่างนี้บ้างวะ

มัวแต่กังวลว่าไอ้จิมจะถูกใจโต้ เลยไม่ได้คิดว่าโต้จะถูกใจไอ้จิม
เพื่อนเวรก็หล่อดีทรงแบดบอยสเปกโต้อยู่...

ชื่อเต้ไม่ตอบคำถามที่พี่ชายถาม เขาเดินเข้าบ้านด้วยท่าทาง

ไม่สบอวามณ์ ฮัวโต่กำลังสงสัยว่าทำไมน้องชายของเขาถึงได้มีท่าที หัวเสียแบบนั้น

และอยู่ ๆ ซื่อเต้ที่เดินเข้าบ้านไปแล้วก็ตะโกนออกมาอย่าง ไม่มีปี่มีขลุ่ย

“มีหรือยังไม่มีแฟน โต่ก็ห้ามขอบใจจิม ห้าม...ห้ามเลย เต้จะไม่พามันมาที่บ้านแล้ว”

“อะไรวะ จิมมีเป็นแฟนเต้หรือ”

“อย่าพูดอะไรที่มันน่ากลัวมากขนาดนั้นได้ปะ ไม่ใช่ ไม่เอา ไม่กินกันเอง”

“ถ้าไม่ใช่ สรุปว่าจิมมีมีแฟนหรือยัง”

“โอ้ยยย! ฉันทงู้ม!”

“ซื่อเต้! ตอบมา”

“ไม่รู้ ๆ ไม่รู้ด้วยแล้ว”

“เต้...ขออ้อ”

เสื่อถูกดึงจากทางด้านหลัง และเพราะข้างหน้าเป็นบันไดขึ้นบ้านซื่อเต้เลยต้องหยุดตามแรงจุดรั้งแบบช่วยไม่ได้ เขาหันทั้งตัวมาเพื่อเผชิญหน้ากับพี่ชาย ถอนหายใจเฮือกใหญ่...

“จิมมีเป็นเกย์ใช่ปะ โต่วาโต่ดูไม่ผิดนะ”

“อะ...เรื่องนี้ใช่ เป็นเกย์รูกจำ มันคัมเอาต์ตั้งแต่ปีหนึ่ง ออย่า ยัมแบบนั้นได้มั้โต่”

“ยัมยังงิ หน้าปกติ”

“แบบพออกพอใจ”

“...สรุปจิมมีมีแฟนหรือยัง โททกตกรก ไม่ตอบนอนนอกบ้าน”

ซื่อเต้ยกมือขึ้นลูบท้ายทอย...เขาขุ่นขี้ใจแต่ก็พยายามอ่อย

ตอบ

“รุ่นแรงนักนะกับน้องเนี่ย...ไม่มี แต่เต๋ว่าโต๋อย่าไปยุ่งกับไอ้จิมเลย มันเจ้าชู้ เธอก็เห็นว่าเขาทรงแบดบอย อย่างเธอครอบเขาให้อยู่ในกรอบในเกณฑ์ไม่ได้หรอก”

ท้ายประโยคเหมือนพี่ชายเขาจะไม่ทันได้ฟังเสียแล้ว หลังได้ยินว่าจิมมียังไม่มีแฟนฮั้วโต๋ก็...วิ่งผ่านตัวเขาขึ้นบันไดไปข้างบนบ้านเลย ทิ้งให้น้องชายผู้นำสงสารยื่นอ้าปากพะงาบเพียงลำพัง

“ระหว่างไอ้จิมชอบโต๋กับโต๋ชอบจิม แบบไหนฉิบหายกว่ากันวะ”

หลังจากขบคิดดีแล้วเขาก็ได้คำตอบว่า...จะจิมชอบโต๋หรือโต๋ชอบจิม แบบไหนก็แย่เหมือนกันทั้งนั้น คนที่มีไลฟ์สไตล์ต่างกันสุดขั้วสองคนมาเจอกัน มันจะลงเอยกันได้ยังไงก่อน!

เพราะจิมมีเป็นเพื่อนกับซื่อเต๋ การหาช่องทางติดตามจึงไม่ยากเกินไปนัก คงเป็นเพราะรู้สึกถูกอกถูกใจเพื่อนน้องชายคนนี้อามาก ๆ คินนี่ฮั้วโต๋จึงนอนคลุมโปงแล้วส่องไอจีของจิมมีไม่เลิก

เขาหาไอจีจิมมีเจอจากกลุ่มคนที่ซื่อเต๋กดติดตามอยู่ โชคดีที่จิมมีไม่ได้ตั้งค่าไอจีแบบไพรเวต เขาเลยสามารถดูรูปของอีกฝ่ายได้ เขาไม่ได้กดติดตาม คนอย่างฮั้วโต๋ถึงจะชอบมากแค่ไหนแต่จะให้ป็นฝ่ายรุกเขาก็ไม่มีความกล้ามากพอ

ได้แต่เลื่อนดูรูปไปเรื่อย ๆ

เลื่อน...เลื่อน...เลื่อน...แล้วก็ลั่น!

“เซี่ยแล้วไง!”

ฮั้วโต๋เลิกคลุมโปงติดตัวลุกขึ้นมา นั่ง เขาลุกขึ้นไวพอ ๆ กับการกดเอาหัวใจออก หวังว่าจิมมีจะไม่รู้

เจ้าตัวคงไม่ได้เล่นโทรศัพท์อยู่หรอกมั้ง... ทว่าไอจีแบบส่วนตัวที่เขาตั้งค่าไว้แจ้งเตือนว่ามีคนขอกดติดตาม เป็นจิมมี... แสดงว่าเมื่อก็ก๊อ๊กฝ่ายต้องเห็นแน่ ๆ ว่าเขามีอไลน์

ฮั้วโต้เล็กก๊ก ก๊กั้นหายใจตอนกดรับและฟอลฯ กลับ

เขาหายใจไม่ทั่วท้องเอาเสียเลย ยิ่งตอนที่ตีเอ็มแจ้งเตือนข้อความ... แน่นหน้าอกไปหมด

J I M M Y : พี่โต้เหรออ

Mr.T : อื้อ พี่เอง

J I M M Y : ยังไม่นอน?

Mr.T : กำลัง กลับถึงบ้านตอนก๊โมงเนี่ย

พี่เป็นห่วง

ฮั้วโต้ลบข้อความที่บอกเป็นห่วง แบบนี้เปิดเผยเกินไป ไม่ดีเลย

Mr.T : ราบรินดีไซม์

J I M M Y : ถึงตอนเกือบ ๆ ห้าทุ่มครับ ฝนตกกรลเลยติดมาก

J I M M Y : 011111111111111111110

Mr.T : อะไรนะ

J I M M Y : แมวมันเดินเหยียบแป้นพิมพ์

Mr.T : เลี้ยงแมวด้วยเหรออ

J I M M Y : ครับ ชื่อแสนสี่ ชื่อมาจากค่าตัวมัน

Mr.T : แพงมาก

ใช้ตัวที่ถ่ายรูปคู่ด้วยบ่อย ๆ มั้ย

เป็นอีกครั้งที่ฮัวโต่ลบข้อความของตัวเองทิ้ง ขึ้นส่งไปแบบนั้น
มีหวังจิมมีต้องรู้ว่าเขาแอบส่องไอจีจนพรุณ
จะอะไรเสียอีกล่ะ ก็รูปแปดสิบเปอร์เซ็นต์ในไอจีของอีกฝ่าย
ส่วนใหญ่เป็นรูปแมว

JIMMY : ส่งรูปภาพ

JIMMY : พี่ได้ชอบแมวมั้ย

Mr.T : ชอบ น่องน่ารักจัง

JIMMY : เอาแผนสี่ไปเล่นที่บ้านพี่ได้ปะ พรุ่งนี้วันเสาร์จิม
ไม่มีเรียน จิมไม่รู้จะไปไหน อยู่บ้านคนเดียวก็เบื่อ ห้างฯ ก็คนเยอะ

“อ้ากกก” ฮัวโต่ดึงหมอนมาปิดหน้าแล้วกรีดร้องอัดเสียงลง
ไป จากนั้นเขาก็ลี้ไปลี้มาบนเตียงเพราะเขิน ผู้ชายจะเอาแมว
มาเล่นที่บ้าน

ที่บ้าน...ที่บ้าน...ที่บ้านของเขา

อดคิดไม่ได้ว่าจิมมีก็อาจจะมึใจ รอยยิ้มที่มอบให้กันวันนี้
มัน...

“หยุดไอ้โต่ เอ็งต้องหยุด อย่าเพิ่งคิดเข้าข้างตัวเอง”

ฮัวโต่กัดปากตัวเองแน่น เท้าที่ไขว้ทับกันบนเตียงกระดิกไป
มา คิดหาคำตอบ...คิดแล้วก็คิด เขาจะตอบยังไงดีไม่ให้นุณาเกลียด
เกินไป

Mr.T : มาสิ เต้ก็อยู่

JIMMY : เบื่อมันแล้วไอ้เต้อะ อยากเล่นกับพี่ได้มากกว่า

Mr.T : เล่นอะไร...

จังหวะนี้หัวใจของเขาเต้นรัวมาก เล่นอะไร อย่างมาพุดให้คิด...

J I M M Y : ไม่รู้สิ สรุปรุ่งนี้จิมไปบ้านพีโต้นะ ไปตั้งแต่เช้า
เลยนะ

Mr.T : เข้าของจิมนี่ก็โงง เข้าของพีคือสิบโงงเข้านะ

J I M M Y : พอๆ กัน

Mr.T : จะมาตอนไหนก็มา รุ่งนี้พีจะลองทำเค้กด้วย มาช่วย
ชิมหน่อยก็ดี เต็มชิมจนน้ำหนักขึ้นมาห้าโลแล้ว บ่นไม่หยุดเลย

J I M M Y : คนที่จะโดนขุ่นรายต่อไปคือจิมสินะ

Mr.T : เวอร์

J I M M Y : พีโต้จะนอนยัง จิมเริ่มง่วงแล้ว

Mr.T : อ้อ จะนอนแล้วแหละ

ฮัวโต้ถึงเลยอยู่ครู่หนึ่งว่าเขาจะบอกว่าฝันดีกับจิมมีดีมั๊ย ไม่คิด
เลยว่าอีกฝ่ายจะพิมพ์มาก่อน

หัวใจที่เต้นรัวอยู่แล้วยิ่งเต้นเร็วขึ้นจนส่งเสียงดัง

J I M M Y : ฝันดีครับพีโต้ จิมนอนละ ง่วง ๆ

Mr.T : ได้ ฝันดีเหมือนกันจิมมี...

โทรศัพท์มือถือยังคงคาอยู่ในมือฮัวโต้ เขากัดปากข่มอาการหน้า
ร้อนจัดเอาไว้ตามเดิม เมื่อเห็นว่าจิมมีไม่ได้ส่งข้อความอะไรมาอีก
แล้ว ก็ทิ้งตัวนอนตะแคงข้าง ทั้งมือและเท้าช่วยกันดึงช่วยกันเตะ
ผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างกาย

ตายังเอาแต่จ้องมองแสงที่สว่างวาบ อ่านบทสนทนาที่เราคุย

กันสั้น ๆ ซ้ำไปซ้ำมา นาน...กว่าจะพลิกตัวขึ้นนอนหงายแล้ววางมือ
ถือไว้ข้างกาย

ฮั้วโต้หลับตา...ทว่ากว่าจะนอนหลับได้ช่างยากเย็นเหลือเกิน

เช้าของฮั้วโตในวันนี้ดูจะเช้ากว่าเดิมเป็นพิเศษ เขาตื่นมา
อาบน้ำแต่งตัวและอยู่ในชุดที่ดูเหมือนพร้อมจะออกไปข้างนอก คน
ที่ทักถึงเรื่องผิดปกตินี้จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากซือเต๋ น้องชายที่
อายุน้อยกว่าถึงห้าปีตกโยเกิร์ตเข้าปากพลางเอ่ยถามอย่างสงสัย

“จะออกไปไหนอะ แต่งตัวซะดีเลย”

“เปล่า ไม่ได้จะไปไหนนะ”

“แล้วทำไมใส่ชุดนี้...หือ ฉีดน้ำหอมด้วย ปกติเวลาไม่ได้ไปไหน
โต้อาบน้ำวันละรอบนี่”

“รับแขก”

“อะ? ใครจะมา”

โยเกิร์ตหมดถ้วยแล้ว ซือเต๋ลุกขึ้นจากโต๊ะอาหารเดินนำด้วย
พลาสติกไปทิ้งในถังขยะ เขาสวมกางเกงตัวเดียวกับเมื่อคืน ไม่ได้สวมเสื้อ หน้าตายังเมายังขี้ตาอยู่เลย

“จิมมีจะมา”

“...”

“ช่วงเช้านี้แหละมั้ง”

“โต้...”

“อะไรเล่า อยู่ ๆ ก็ทำเสียงจริงจังขึ้นมา”

ซือเต๋ใช้ปลายนิ้วเกาหน้าผาก เขาทำสีหน้ายุ่งยากก่อนจะ
เอื้อนเอ่ย

“ทำไมจิมมีจะมา ไม่ดี ๆ รู้ได้ไงว่าไอ้จิมมีจะมา”

“ก็...คุยกัน”

“เมื่อไหร่”

“เมื่อคืน”

“ที่ไหน”

“เอ่อ...ไนโตเรกต์ไอจี”

“ทำไมมีไอจีไอ้จิม ฟอลๆ กันหะรอ”

ฮิวโต้ไม่ตอบ ทำตัวลึบเล็กไม่สมเป็นพี่ชายแล้วเดินหนีเข้าไป
ในครัว เสียงช้อนเตี๋้งตามมาอย่างจับผิดและต้องการรู้คำตอบ

“โต้ เล่ามาให้หมด”

“เวลาสนใจใครสักคนอะ เป็นเต้...เต้ก็ต้องอยากรู้เรื่องของเขา
หรือเปล่าวะ แคร้ไอจีไม่ใช่เรื่องยาก...”

“ปวดหัวจืด ๆ เลย”

“บอกว่าอย่าเอาโยเกิร์ตที่แช่ช่องฟรีซมากินตอนเช้าไง เย็น
เกินไปจะทำให้ปวดหัว”

“ที่ปวดหัวไม่เกี่ยวกับโยเกิร์ต ปวดเพราะได้นั้นแหละ”

“จะชงกาแฟ หลบหน่อย”

“เป็นคนอื่นไม่ได้หะรอ ที่ไม่ใช่จิมมี คนที่มันดีกว่านี้หน่อย”
ช้อนเตี๋้งถอนหายใจ เขาไม่รู้จะเริ่มเล่าเรื่องของจิมมีให้ฮิวโต้ฟังยังไงดี
ว่าคนที่จิมมีชอบแท้จริงแล้วคือปลายฟ้า

“ทำไม มันมีปัญหาอะไรละ แล้วถ้าจิมมีไม่ดี เต้จะคบจิมเป็น
เพื่อนทำไม”

“ฉันมันก็ไม่ใช่คนดีเท่าไร...คือจี้ ไอ้จิมมันไม่ชอบโต้หะรอ
มันเจ้าชู้ ถ้ามันพูดหวาน ๆ ก็อย่าไปหลงคารมมัน”

“แล้ว?”

“ก็มันไม่มีวันชอบโต้ไง มันมีคนที่ชอบอยู่แล้ว”

“ได้กับจิมมีไม่ได้ด้วยกันแบบนั้น พุดเมื่อไหร่ว่าคุยกัน...ตอนนี้ มันไม่มีอะไรเลยเต้ ได้ก็แค่สนใจ ไม่ได้จะจับสักหน่อย ดูหน้าด้วย จิบใครไม่เป็นหรอก”

“ที่เต้เอนเพราะเต้ไม่อยากให้เต้ต้องเสียใจ คนแบบไอ้จิม เป็นเพื่อนได้ เป็นรุ่นพี่รุ่นน้องต่อกันได้ แต่ไม่แนะนำให้คบเป็นแฟน...นอกจากชีวิตจะเจอคนดีมามากเกินไปแล้วอยากเจออะไร เลว ๆ ในชีวิตอะ”

“โอเค เลิกพูดได้แล้ว จะเป็นแค่พี่น้องกัน พอใจมั๊ย ได้บอกแล้วว่าเต้ไม่ได้จับ จิมมีก็ไม่ได้จับเต้ด้วย”

นาน ๆ ทีชื้อเต้จะจริงจัง ฮั้วเต้เลยต้องยอมรับว่าจะเป็นคน พี่น้องอย่างช่วยไม่ได้ หากเขาไม่ยอมลงให้ เห็นทีชื้อเต้จะไม่หยุดพูดเรื่องนี้

จะว่าไป ที่เต้พูดก็ทำเอาจุกอยู่เหมือนกันนะ

มันไม่มีวันชอบเต้หรอก

มันมีคนที่ชอบอยู่แล้ว

อ้อ...ก็ตามนั้น ช่างมันเถอะ

“รู้จักแสนสี่มั๊ย” ฮั้วเต้เอ่ยขึ้นทำลายบรรยากาศมาคู้ ชื้อเต้ ผ่อนคลายท่าทางจริงจังลงเล็กน้อย

“แมวไอ้จิมอะนะ”

“อ้อ จิมบอกว่าจะพามาด้วย”

“จริงปะ...ขนาดปกติไปห้องมัน มันแทบจะไม่ยอมให้เล่นเลยนะ”

“จิมหวงเหออ”

“โคตร ๆ หวง มันเอามาจริงดิ”

“จะโกหกทำไม จิมบอกเองว่าขอพาน้องมาเล่นที่บ้าน”

“จะมาเมื่อไหร่ ใกล้เคียงยังอะ”

“ทาสแมว...” ฮั่วโต่ต๋อว่าน้องชายไม่จริงจัง เมื่อก็ยังทำเหมือนไม่พอใจอยู่เลยที่จิมมีจะมา ครั้นบอกว่าพาแสนส์มาด้วยน้องชาย ตัวดีก็รีบชะเง้อมองออกไปนอกบ้าน

ฮั่วโต่ซงกาแพให้ตัวเองหนึ่งแก้ว เขาส่ายหน้า มองชื่อเต้เดินไปเดินมาแล้วจากนั้นก็เตรียมตัวทำมือเช้าให้ทั้งตัวเองและน้องชาย ...รวมถึงแอบมีส่วนที่ทำเพื่อให้จิมมีด้วย

พี่น้อง...แค่พี่น้อง

แต่ว่าการห้ามใจตัวเองไม่ให้คิดไกลเนี่ย มันยากมาก ๆ เลย

นะ

คำเตือน 3

การโกหกเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องแย่ๆ

เสียงออกหน้าบ้านดังขึ้นในตอนสายของวัน ฮั้วโตที่ง่วน อยู่หน้าเคาน์เตอร์ทำอาหารเหลือบตาขึ้นมอง เขาไม่ได้ทำอะไรมาก ไปกว่ามองน้องชายเดินออกไปเปิดประตูบ้านเนื่องจากรู้ดีอยู่แล้ว ว่าใครมา เสียงสนทนาดังลอดผ่านใบหู ทว่าน่าเสียดายที่บทสนทนา พวกนั้นจับใจความไม่ได้เลย

ไม่นานหลังจากนั้นฮั้วโตก็ได้ยินเสียงประตูถูกปิดลง ซึ่งนั่น เป็นเวลาเดียวกันกับที่เขาจัดจานมื้อเช้าสำหรับทั้งสามคนเสร็จแล้ว ฮั้วโตยังไม่ได้ยกออกไป เขาก็ก้มเชือกผ้ากันเปื้อนที่ผูกอยู่ทางด้านหลัง ไม่นึกเลยว่าเด็กหนุ่มตัวสูงอย่างจิมมี่จะเดินเข้ามาทักทาย

“พี่โตหวัดดีครับ”

“อ้อ...มาถึงแล้วเหรอ”

ฮั้วโตสะดุ้งเล็กน้อย เขาไม่แน่ใจว่าทำไมถึงถามจิมมี่ออกไป เช่นนั้น **มาถึงแล้วเหรอ** ก็ต้องถึงแล้วสิ ถ้าไม่ถึงแล้วเขาจะเห็นตัว ได้หรือไง

ชายชี้หน้าชะมัด ตามโง่ๆ อะไรออกไปก็ไม่รู้
แต่ดีที่ว่าจิมมีไม่ได้ติดใจกับคำถามของเขา ไบหน้าหล่อเหลา
แค่กดลงเล็กน้อยแทนคำตอบว่ามาถึงแล้ว

“มาถึงแล้วครับ”

“กินข้าวมายัง”

“ยังเลย...”

“พี่ทำเพื่อไว้ กินด้วยกันสิ”

“ไอ้เต้บอกแล้วว่าไม่ต้องกินข้าวมา พี่ได้ทำเพื่อส่วนของจิมไว้
ด้วย”

รอยยิ้มยิววนเกิดขึ้นและส่งตรงมาให้คนมองอย่างฮั้วโต เขา
ยืนนิ่งทำหน้าที่ไม่ถูกไปครูใหญ่ เพิ่งสังเกตว่าปากของจิมมีสวยแค่นั้น
มันเป็นกระຈັບได้รูปพอดีบพอดี มีหน้าซ้ายังมีสี่ระเรื่อแบบคนที่มี
สุขภาพดี จิมมีคงดูแลตัวเองดีมากแน่ๆ

ครั้นรู้สึกตัวว่าซັกจะมองจิมมีมากเกินไป ฮั้วโตก็หมุนตัวกลับ
มาที่เคาน์เตอร์อาหารตามเดิม มือที่เกาะปมเชือกผ้ากันเปื้อนร้อนรน
เสียจนจากที่พยายามจะแก้กลายเป็นผูกมันจนแน่นกว่าเดิม

ฮั้วโตเอี้ยวตัวไปมองปมด้านหลัง ไบหน้าเขาเห่อร้อนเพราะ
จิมมีเอาแต่จ้องกันอยู่ที่เดิมไม่ไปไหน ดูเหมือนว่าเด็กหนุ่มมีเรื่อง
สงสัยอยู่เต็มไปหมด ตาคูสวยหรือลึ่งเล็กน้อย

“ให้จิมช่วยมั๊ย”

“หือ...”

“ก็พี่ได้มองไม่เห็นนี่ครับ จิมขออนุญาต...”

พูดว่าขออนุญาต ทว่าจิมมีไม่ได้รอให้ฮั้วโตอนุญาตเสียก่อน
เขาเขยิบตัวไปยืนซ้อนด้านหลังของคนที่มีส่วนสูงแค่เพียงหางตาเขา
เท่านั้น กลิ่นหอมจากน้ำหอมราคาแพงโชยเบาๆ ให้ได้กลิ่น จิมมี

เพลงสตูดิโอโดยไม่รู้ตัว ก้านนิ้วยาวคล้ายแกะปมเชือก ใช้เวลาเพียง
พริบตาเดียวปมเชือกที่ผูกแน่นก็หลุดออก สายผูกทั้งตัวไปด้านหลัง
ฮั้วโต้ขยับออกห่าง ถอดผ้ากันเปื้อนแล้วแขวนมันไว้ยังมุมประจำ เขา
พยักพยิตหน้าทีแดงช่านไปยังจานมือเข้า

“ช่วยยกออกไปหน่อยได้มั๊ย”

“ได้สิ จิมยกอันนี้ออกไปนะ”

จิมมีมองตามทิศทางที่พีโต้บอกเขา ไม่มีการติดออก มือทั้งสองข้างคว้าจานมาถือไว้แล้วเดินออกไปข้างนอก จิมมีตะโกนคุย
กับซือเต้ คราวนี้ฮั้วโต้ได้ยินทุกประโยคชัดเจน

“ไอ้เต้ ยกข้าว!”

“...เสิร์ฟจะเหวอ”

ซือเต้ที่นั่งเอาหน้าภูมวน้วยกันไปมาเหลือบตาขึ้นถาม เขา
มองจิมมีที่เดินนำหน้าจากนั้นก็มองเลียบ่าของเพื่อนไปด้วยสายตา
เคลือบแคลง

เขาเห็นชัดว่าที่แก้มของฮั้วโต้มีสีแดงระเรื่อปรากฏอยู่ ส่วนไอ้
จิม หน้าตาเอ๋อ...ดูเลยเป็นปกติ

“ไม่ต้องเดาแล้ว วางเลยสิบบาท ชอบไอ้จิมแน่ๆ ส่วนไอ้
จิม...หน้ามันเลวอะ ดูไม่ออก

“คุณแสนสินั่งรออยู่ตรงนี้ก่อน พี่เต้กินข้าวแพรว เตียวมาเล่น
ด้วย”

ซือเต้จับหัวแมวจากนั้นก็ยอมปล่อยให้สัตว์เลี้ยงของเพื่อน
สนิทเป็นอิสระ ท่อนขายาว ๆ ขยับลุกขึ้นยืนเต็มความสูง เขาเดินไ
เข้าไปในครัว ยกจานอาหารที่เหลือออกมาพร้อมทำจุกพุดพิด มือ
เข่าวันนี้เป็นอาหารง่าย ๆ อย่างผัดผัก ไช้ขี้กั๋ง แล้วก็ต้มจืดอีกหนึ่ง
อย่าง ปกติแล้ววันหยุดที่เขากับพี่ชายอยู่ด้วยกัน ส่วนใหญ่จะกินมื้อ

เข้าควมมือเที่ยง จากนั้นตลอดทั้งวันท้องของพวกเราจะเต็มแน่น ด้วยขนมที่พี่ชายกำลังปรับปรุงสูตร

ชื่อเต๋วางจางลงบนโต๊ะ เดินไปนั่งข้างจิมมี่แล้วใช้ศอกถองเพื่อนเพื่อเรียกตอนที่ฮัวไต้เดินกลับไปหยิบแก้วน้ำในครัว

“มาทำไม ว่างนักเหรอ”

“ว่าง แล้วทำไมกูจะมาไม่ได้”

“มึงอะ ยังไงกับพี่กู เมื่อวานบอกไม่ได้ชอบไม่ใช่เหรอ แล้วมาเจี๊ยะเจี๊ยะเพื่อ”

“มึงนี่หวงพี่มากกว่าที่คิดนะ กูไม่ได้ชอบพี่ไต้จริง ๆ แต่ว่าเมื่อวานตอนคุยกันพี่ไต้บอกจะทำเค้กให้ชิม กูก็เลยคิดอะไรบางอย่างได้ขึ้นมา”

“คิดอะไร”

“เอาน่า...เดี๋ยวมึงก็รู้เองแหละ”

“อะไรของมึงวะ” ชื่อเต๋ทำหน้างุนงง จิมมี่ไม่ยอมพูดต่อ เพราะฮัวไต้ที่ไปเอาแก้วน้ำดื่มเดินกลับมาที่โต๊ะอาหารแล้ว จากนั้นจิมมี่ก็เป็นคนอาสาตักข้าวใส่จานให้คนอื่น ๆ

“พี่ไต้เอาข้าวเยอะมั๊ยครับ” ไม่วายถามคนที่เพิ่งเดินมาด้วยความกระตือรือร้นอีกด้วย ชื่อเต๋แอบเบะปาก เขาจำยอมต้องเงิบยุติบทสนทนาที่คุยค้างไว้ก่อนหน้านี้ช่วยไม่ได้ นอกจากจิมมี่จะตักข้าวให้ฮัวไต้แล้ว เขายังตักข้าวให้เพื่อนรักที่นั่งข้าง ๆ ส่งสายตากับสีหน้าที่แปลความหมายได้ว่า *เอาน่า ๆ เชื้อใจกู*

เชื้อใจอะไรกันก็ไม่รู้...

มื้ออาหารเริ่มต้นกันอย่างเรียบง่าย ความชัดเจนของคนแปลกหน้าถูกทำลายด้วยบทสนทนาพื้นฐาน ฮัวไต้ไม่ใช่คนที่เข้ากับคนอื่นยากอยู่แล้ว จิมมี่เองก็ช่างพูดช่างคุย และเมื่อมื้ออาหารดำเนินมา

ได้ประมาณครึ่งทาง ใต้คนที่ส่งสายตาว่าเอาน่า... เชื้อใจก็เริ่มต้นขึ้น

“พีโต้” จิมมีเรียกฮัวโตที่นั่งกินข้าวอยู่ฝั่งตรงข้ามเพียงคนเดียว เพราะเคี้ยวข้าวอยู่เต็มปากฮัวโตเลยเลิกคิ้วขึ้นเป็นเชิงถามว่าที่เรียกเขานั้นมีอะไร “พีโต้รู้จักพีปลายฟ้ามั๊ยครับ ที่อยู่วัดยา”

“อ้อ ใต้ฟ้าหรือ รู้จักดี ทำไมอะ”

จากเลิกคิ้วขึ้นหัวคิ้วของฮัวโตก็ขมวดเข้าหากัน ที่เป็นแบบนั้น เพราะนึกถึงปลายฟ้า เขาใช้เวลาไม่กี่ไม่นานเพราะค่อนข้างสนิทสนมกับอีกฝ่ายดีอยู่แล้ว... “เมื่อสองสามเดือนก่อนมันก็หักมาคุยด้วยอยู่นะ เหมือนวางแผนจะไปออกสฯ หลังเรียนจบ”

“ครับ... บ่ายนี้พีโต้จะทำขนมไช้มั๊ย”

“อ้อ”

“ถ้าเราชวนพีฟ้ามาด้วยได้มั๊ยครับ”

“...” ครึ่งนี้หัวคิ้วของฮัวโตแทบจะชนกัน มันขมวดอยู่นานกว่าครึ่งก่อนหน้านั้นเสียอีก เขาไม่ได้พูดอะไรเลยนอกเหนือไปจากมองหน้าจิมมี รอให้อีกฝ่ายขยายความว่าทำไมถึงต้องชวนปลายฟ้ามา

“ใต้ชอบพีฟ้า”

“หา!”

“แต่ว่ามันไม่กล้าจับ”

“ใต้จิม!”

คนที่ร้องว่าหา คนที่เรียกชื่อจิมมีเสียงดังคือชื่อเต้ คนถูกพาดพิงกระแทกทั้งข้อและส้อมลงในจาน หันขวับมองจิมมีที่ทำหน้าตาไม่รู้ไม่ชี้ เขาแสดงออกชัดเจนที่กำลังไม่พอใจ แต่ดูเหมือนฮัวโตจะตีความหมายเป็นอย่างอื่น คิดว่าเขาเสียงดังกลบเกลื่อนอาการเขินอาย

“ไม่ต้องเงินเลยเต้ ปกติไม่เคยเห็นสนใจเรื่องพวกนี้... เพิ่งเคยเห็นไปชอบใครจริง ๆ จัง ๆ ครั้งแรกเลยแฮะ”

“ไม่ได้เงิน!” ซือเต้ยังคงร้องเสียงหลงต่อไป ที่บอกว่าไม่ได้เงินของเขาคือไม่ได้เงินจริง ๆ เขาไม่ได้โกหกฮั่วโต เพราะไอ้คนที่โกหกตัวจริงคือจิมมีที่ยกท่อนแขนยาว ๆ มาพาดบ่ากันได้

“พีโต้ต้องช่วยไอ้เต้มันแล้วแหละ ไม่งั้นชาตินี้มันคงไม่มีแฟน”

“เพิ่งรู้แหละเนี่ยว่าชอบผู้ชายด้วยกัน ไม่เห็นเคยบอกกันเลย” ฮั่วโตส่ายหน้าเอือมระอา แต่ที่ใบหน้าน่ารักประดับไว้ด้วยรอยยิ้มเอ็นดู มือขาวเอื้อมไปคว้าโทรศัพท์มือถือถือ

“ได้ทำอะไร”

“ชวนฟ้ามาที่บ้าน”

“เฮ้ย!”

“เอาน่า ๆ ไม่บอกฟ้าหรือว่าเต้ชอบ อีกอย่างอะนะ อยู่ด้วยกันหลาย ๆ คนก็สนุกดี ไซ้มี๊แสนดี” ตอนแรกฮั่วโตพุดไปมองหน้าซือเต้ไป แต่ครั้นแสนสีมาป่วนเปียนเอาหน้าภูไทที่ท่อนขา เขาก็เลิกมองหน้าน้องชาย ก็มลงมองแมวของจิมมีแทน

แสนสีขานรับเหมือนฟังรู้เรื่อง...

เมี้ยว... แล้วก็ภูไทฮั่วโตต่อไป

“น้องมาภูพีใหญ่เลยอะจิม” อดไม่ไหวที่จะเอามือไปเกาหัวเกาคางแสนสีเล่น

ซือเต้กำหมัดหน้าบึ้ง มองพี่ชายที่ไม่สนใจเขาอีกต่อไปเพราะสนใจแมวมากกว่า

“แสนสีชอบพีโต้มากเลยนะเนี่ย ภูใหญ่เลย”

“แบบนี้ไซ้มี๊ที่เรียกสิบลู”

“ครับ แบบนี้แหละ”

“ฟ้าตอบมาละ...มันบอกว่างอยู่พอดี”

ชื่อเต๋ารู้สึกราวกับตัวเองเป็นอากาศธาตุ เขายังคงนั่งหรีต่า
กำหนดต่อไป จากนั้นก็มองฮัวโต่ที่ก้มหน้าก้มตาจิ้มมือถือรวมถึงใช้
มืออีกข้างเกาหัวเกาคางแสนสี้ด้วย

จิมมีชะโงกหน้าไปมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือด้วยท่าทาง
กระตือรือร้น

“พี่ฟ้าจะมามั๊ยครับ”

“อ้อ มันบอกจะรีบมา พี่ส่งโลเกชั่นให้มันแล้ว”

รอยยิ้มเกิดขึ้นบนใบหน้าของจิมมี แต่น่าเสียดายที่ฮัวโต่ไม่รู้
ว่ารอยยิ้มนั้นมีอะไรแอบแฝงไว้

“แต่เกลียดโต่”

“ก็บอกว่าไม่ต้องเงินไง”

“เกลียดมึงด้วยไอ้เหี้ยจิม เกลียดมึงเหี้ย ๆ”

“แต่กูรักมึงมากเลยชื่อเต๋”

“กูจะเอาคุณแสนสี้ไปปล่อยวัดแก้แค้นมึง”

จิมมียกไหล่ไม่ยี่หระ เขานั่งกินข้าวต่อโดยไม่ใส่ใจอะไรมาก
นัก อย่างชื่อเต๋นะเธอจะกล้าเอาแสนสี้ไปปล่อยวัด หึ...ทาสแมว
แบบมันกินข้าวเสร็จก็คงไม่เป็นอันทำอะไร นอกจากไปนั่งนัวคุณ
แสนสี้ของมันอยู่บนโซฟานั้นแหละ

**กว่าปลายฟ้าจะมาถึง เวลาที่ล่องเลยมาถึงช่วงบ่าย ตอน
นั้นชื่อเต๋เผลอหลับอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่น ตรงหน้าอกมีแมว
บริติชชอร์ตแฮร์สีบลูนั่งหลับทับอยู่**

บ้านค่อนข้างเงียบ มีเพียงเสียงเพลงที่เปิดไว้เท่านั้นที่ดังคลอ
อ่อนหวานในบรรยากาศ ฮัวโต่อยู่ในครัว จิมมีนั่งมองพี่ชายเพื่อน

อยู่ที่โต๊ะอาหาร เขาได้อเมริกาโนร้อนจากฮัวโตเป็นค่านั่งเป็นเพื่อน
ด้วยหนึ่งแก้ว

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าการที่ฮัวโตขยับไปมาอย่างคล่องแคล่วนั้น
น่ามอง ดูเหมือนว่าพีโต้จะคุ้นเคยกับอุปกรณ์ทุกชนิดที่อยู่เบื้องหน้า
มีกระดาษกับปากกาจดอยจอตสูตร เดี่ยวเดินไปขีดฆ่า เดี่ยวเอ้อมมือ
ที่เลอะเทอะไปจดเพิ่ม จิมมีเอาแต่มอง...มองจนกระทั่งเสียงออก
จากหน้าบ้านดังขึ้น

ฮัวโตละลายตาจากงานตรงหน้ามองไปทางประตูหลังเสียง
ออกดัง ซือเต้พลิกตัวนอนตะแคงข้าง ส่งเสียงอ้อคล้ายรำคาญเล็ก
น้อย ทว่าไม่มีทีท่าจะตื่นขึ้นมาโดยง่าย แสนสี่กระโดดลงมาที่พื้น
เมื่อเบาะมนุษย์อย่างซือเต้เปลี่ยนท่าทาง จิมมีหันมองไปยังทิศทาง
เดียวกับฮัวโต

“ฟ้ามาถึงแล้วมั้ง เต็นนอนหรือตายนะ ไม่ยอมตื่นเลย”

“เดี่ยวจิมไปเปิดประตูให้ก็ได้ครับ”

จิมมีลุกขึ้นจากเก้าอี้ตัวที่นั่ง เขาขยับเร็วจนเก้าอี้เลื่อนเสียดสี
พื้นเสียงดังเอี๊ยด ฮัวโตไม่ได้ตอบรับและไม่ได้ปฏิเสธ ถึงจิมมีจะอาสา
ไปเปิดประตูบ้านรับแขกให้ แต่ในฐานะเจ้าของบ้านก็ควรจะออกไป
ต้อนรับด้วยอยู่ดี

ฮัวโตละมือจากสิ่งที่ทำ เขาเดินตามจิมมีไปในเวลาไล่เลี่ยกัน
ประตูถูกเปิดออกด้วยฝีมือของเด็กหนุ่มตัวสูง ฮัวโตยื่นหน้าออกไป
ให้พันแนวป่าของจิมมีเพื่อทักทาย

“มาถึงแล้วหรือฟ้า”

ดูเหมือนคำทักทายที่ว่ามาถึงแล้วหรือจะเป็นคำทักทายที่
ติดปากของเขาไปแล้ว รุ่นน้องที่เพิ่งมาถึงสายหน้านิด ๆ หลังหาย
แปลกใจที่ฮัวโตไม่ได้ออกมาต้อนรับแขกเพียงลำพัง

“ถึงแล้วสิ ไม่ถึงจะเห็นหรือ ไม่เจอกันนานเลยอะพี่ ขาวขึ้นปะเนี่ย...หน้าเด็กชิบ”

“เข้ามาก่อน ๆ”

“แล้ว...พี่มีแขกนี่” ปลายฟ้าถอดรองเท้า เขาเหลือบมองไปที่คนข้างกายของฮั่วโต๋ ยิ้มให้เล็กน้อยอย่างรักษามารยาท

“อยู่มอเดียวกันไม่รู้จักกันหรือ”

“ช่วงนี้เราไม่ค่อยมองผู้ชาย เราเน้นสาว ถึงเราจะออกสาวกว่าสาว ๆ ก็เถอะ หัวดี...นี่ปลายฟ้า อยู่มอเดียวกันหรือ คณะอะไรอะ ไม่เคยเห็นหน้าเลย”

“จิมมี เสดสาด”

“เฮ้ย เคยได้ยินชื่ออยู่ คนดงนี่นา” ปลายฟ้าพูดติดหัวเราะ เขาถอดรองเท้าเรียบร้อยแล้วและกำลังเดินตามทั้งจิมมีและฮั่วโต๋เข้ามาในบ้าน เห็นชื่อเต็นนอนอยู่ก็ชี้ไปแล้วถาม

“คุณคนนั้นเขาไม่คิดจะตื่นมารับแขกหน่อยหรือ”

“ถ้าได้นอนแล้วก็ยาวแหละ”

“บ้านน่ารักจัง พี่เลี้ยงแมวด้วยหรือ”

“เปล่า แมวจิมมี ฟานั่งก่อน เตียวเอาน้ำมาให้ กาแฟมัย”

“สักแก้วก็ดีครับ บ้านหอมกาแฟกับกลิ่นขนมอบมาก แปลกใจนะเนี่ย อยู่ ๆ ก็ชวนฟ้ามา”

“ก็คิดถึงน้องคิดถึงนุ่น นี่...แล้วหมายถึงอะไรที่ว่าช่วงนี้มองแต่สาว ๆ”

ฮั่วโต๋เดินไปหลังเครื่องชงกาแฟขนาดย่อม ๆ เป็นเครื่องชงแบบที่ใช้ในครัวเรือนเท่านั้น มือเท้าเอวมองหน้ารุ่นน้องเพื่อถามไถ่หลังไม่ได้เจอกันนาน ปลายฟานั่งลงที่เก้าอี้ตัวที่จิมมีเคยนั่ง เด็กหนุ่มเลยต้องนั่งเก้าอี้ตัวถัดไปแทน

“รสนิยมทางเพศใน ช่วงนี้ไม่ได้ชอบผู้ชาย ชอบสาว ๆ มากกว่า คนอื่น ๆ ก็เลยงนิดหน่อยเพราะก่อนหน้านี้คบแต่ผู้ชาย แต่ก็ไม่ได้ ซีเรียสหรอกนะ”

“เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา แล้วเมื่อไหร่จะกลับมาชอบผู้ชายอีก” อันที่จริงฮิวได้รู้อยู่แล้วว่าปลายฟ้าเป็นไบเซ็กชวล แต่ไม่คิดว่าจะ เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาเป็นช่วง ๆ แบบนี้

ปลายฟ้าตอบด้วยการส่ายหน้าให้ก้นก่อน จากนั้นก็หลุดเสียง หัวเราะออกมาเล็กน้อย

“ยังไม่ใช่ตอนนี้หรือในอนาคตไกล ๆ นี้แน่”

“ว่า...”

“ทำไมทำเสียงเสียดาย อย่างบอกนะว่าแอบชอบฟ้าอะ”

“ไม่กินสาวเหมือนกัน”

ฮิวได้พูดจบก็ลอบสังเกตปฏิกิริยาคนฟัง เขาเห็นจิมมีเลิกคิ้ว กับประโยคนั้น ไม่ปกปิดสีหน้าแปลกใจ

“ใช่ที่เขาส่งสัญญาณ และใช่ที่จิมมีสนใจ

“ถ้าฟ้าได้ชอบฟ้าเนี่ย ฟ้าก็จะลองรุกดู”

“น่าเกลียด”

“ก็พี่น่ารักขนาดนี้ไง พี่จะน่าอย่ายี้”

ปลายฟ้าเอื้อมมือไปดึงแก้มของฮิวโต้อย่างถือวิสาสะ จากนั้น ก็รีบปล่อยมือแล้วหันมาฉีกยิ้มกว้างใส่จิมมี

“อู๊ย... สឹมว่าเจ้าของเขาอยู่ โทษทีนะ แก้มพี่ได้มันนุ่ม ๆ ไร ชอบดิงเล่น สឹมตัว ๆ”

“ไม่ใช่! เจ้าของอะไรเล่า”

“เฮ้อ จิมมีไม่ใช่แฟนพี่หรือ”

“เพื่อนเต้...”

“อ้าวเหอ นึกว่าแฟนพี” ปลายฟ้าทำหน้าที่เล็กน้อย เขาก้มหัว
ไว ๆ ให้ทั้งฮั่วโต๊ะและจิมมีเป็นการขอโทษขอโพย

ฮั่วโต๊ะหน้าแดงจัด จิมมีหลบสายตามองไปทางอื่น ไม่ใช่เพราะ
เขิน แต่รู้สึกแปลกใจนิดหน่อยที่คนที่เขาชอบอย่างพีฟ้าเข้าใจผิด
คิดว่าเขากับพีโต้เป็นแฟนกัน

“ไม่มีใครพูดอะไร มีแค่คุณแสนสี่ที่ร้องเมี้ยวแล้วเดินมาพันแข้ง
พันขาจิมมี เขาอ้อมแมวจิ้งมาแนบอก ฮั่วโต๊ะวางแก้วกาแฟที่ส่งควัน
จุกไว้ตรงหน้า เครื่องปรับอากาศที่เปิดไว้จนเย็นจ๋าเหมาะกับการจิบ
เครื่องดื่มอุ่น ๆ เป็นที่สุด

ปลายฟ้าก้มหน้าไปดมกลิ่นกาแฟ

“หอมมาก สรุปก็คือพีโต้จะกลับมาอยู่ไทยถาวร เปิดร้าน
กาแฟใช่ปะ”

“ใช่แล้ว ร้านเปิดต้นเดือนหน้า”

“เปิดแล้วอย่าลืมบอกนะ ไปอุดหนุนแน่นอนครับ” ปลายฟ้า
เป่าลมไล่ความร้อนในแก้วกาแฟ เขาจิบเพื่อลิ้มรสชาติความขม

“คั่วกลาง...ดื่มได้ไหม้ย”

“กำลังดีเลยพี เออพี...จิมมีด้วย อาทิตย์หน้าไปเที่ยวกันมั๊ย
คือฟ้าจะไปเที่ยวลพบุรี นัดเพื่อนจองที่พักอะไรไว้หมดแล้ว แต่ว่า
เพื่อนมันไปไม่ได้เพราะติดเล็บ มันอยากขายห้องต่อ ทำเรื่องคืน
ห้องแม่งวุ่นวาย...ไปเปล่า พอดีสี่คนเลย พีโต้ จิมมี ซือเต้ แล้วก็ฟ้า
ถ้าเอาเดี่ยวบอกเพื่อนลดราคาให้”

“ขายเก่ง”

“שמורครับ” ปลายฟ้ายิ้มรับ เป่ากาแฟในแก้วแล้วยกขึ้นจิบ
อีกครั้ง เขาแอบมองฮั่วโต๊ะกับจิมมีก็เห็นว่าสบตากันคล้ายขอคำ
ปรึกษา มันมีบางสิ่งที่ทำให้รู้สึกว่าคุณทั้งคู่มีซิมติดต่อกัน...เข้าใจผิด

จนได้ว่าคบกันอยู่

“ไปมั๊ยจิม”

“พีโต้เอาไงอะ”

“ก็อยากเที่ยวอยู่นะ ไม่เคยไปลพบุรีเลย”

“เดี๋ยวนี้ลพบุรีสวยนะ แลนด์มาร์กใหม่เยอะมาก เด็ดสุดคือ หมูกระทะ” อย่านให้เสียชื่อคนขายเก่ง ปลายฟ้ารีบนำเสนอทั้งสถานที่ท่องเที่ยวและร้านอาหาร

ฮัวโต้เดินไปสะกิดซื้อเต๋ที่นอนอยู่ กระซิบคุยอะไรบางอย่าง จากนั้นก็เดินกลับมาทางปลายฟ้ากับจิมมีอีกที

“เต๋ไป...เดี๋ยวส่งรายละเอียดให้พีโต้ในไลน์ด้วยนะฟ้า”

ปลายฟ้ายิ้มกว้าง ตอบกลับด้วยเสียงตลกดีใจ “ได้เลยครับพีโต้”

“มึงไม่ตามไปเหรอ”

“ติดแมว...”

“ฝากไว้ที่นี้ก่อนก็ได้ คุณแสนสึน่ะจะดูแลให้อย่างดี”

“ไม่เอา เดี่ยวมึงแตกแมวกูไ้เต๋ คนอย่างมึงมันไม่น่าไว้ใจ”

“หี ใครจะไปทำแบบนั้น โต้ทำแค่ก้อกก่อนเสร็จแล้วมั้ง ไปซิม...กูไม่ไหวแล้ว เลียนฉิบหาย พีฟ้าของมึงก็หนีเอาตัวรอด รีบกลับเสียวนะ”

“พีเขามั้ถูระ”

“จ๋า...ถูระจ๋า” ซือเต๋เลิกพาดแขนบนป่าของเพื่อน เขาตื่นเต็มตาแล้วหลังจากงีบหลับไปพักใหญ่ จากนั้นก็เป็นฝ่ายหมุนตัวเดินเข้ามาในบ้านก่อนโดยไม่ลืมอุ้มแมวอย่างแสนสึเข้ามาด้วย

“โต้ บ้านเราเลี้ยงแมวกันดีมั๊ย” พุดไปหน้าก็ถูไถกับแมวสีบลู

ตัวฟูไปด้วย

ฮัวโต้เงยหน้าขึ้นมามองคนถาม จากนั้นก็ยิ้มให้จิมมี่ที่เดินตามน้องชายเขามาติด ๆ

“ตัวละแสนสี่เลยนะ”

“ขายไต้ซื้อแมวแหละดิฉัน”

พอนึกถึงราคาแมวซื้อเต้ก็วางแสนสี่ลง เขาเดินไปหาฮัวโต้เอ่ยขึ้นมาอีกว่า “จั้นไปรับแมวจรมมาเลี้ยงดีปะ”

“เลี้ยงไหวหรือ”

“ไม่ไหว เต้เลยถามไต้อยู่นี่ไง...คนอยู่บ้านเยอะคือไต้”

“กลัวเลี้ยงละน้องตายนะสิ”

“เดี๋ยวจิมให้คำแนะนำ” จิมมี่มองตามแสนสี่ที่ปีนขึ้นไปขีดตัวนอนบนโซฟา จากนั้นเขาก็หันกลับมามองสองพี่น้องที่ยืนเถียงกันอีกที

“แบบนี้ก็ดีอยู่หรอก แต่เรื่องแมวเอาไว้ก่อน เต้ไม่ตามฟ้าไปหรือ”

ซื้อเต้ยิ้มประหลาด ถ้าไม่ติดว่าหน้าตาดีคงดูทุเรศไปแล้ว เขาส่ายหน้าไปมา...ไม่คิดเลยว่าจะถูกถามด้วยคำถามเดียวกับที่ถามไต้จิมไปเมื่อครู่

ฮัวโต้เข้าใจว่าเขาชอบปลายฟ้า

เฮ้อ...ไต้จิมนะไต้จิม

“ไม่ไป ออกหักแล้ว ฟ้ายังไม่ชอบผู้ชายตอนนี้ เล็ก ๆ ขอร้องอย่าพูดถึงอีก”

“เลิกพูดถึงอะไรละ เต้บอกเองว่าจะไปลพบูริกับฟ้า ไต้เซย์เยสเพื่อเต้เลยนะ อีกอย่างนะไต้เรื่องไม่ชอบผู้ชาย...ถ้ามันใช่เดี๋ยวก้ก็ชอบ”

“พี่คะ! เต้พูดตอนไหนว่าจะไปลพบุรี”

“ก็ตอนที่ไต่ไปสะกิดถาม”

“ตอนนั้นไม่ได้ชวนกินหมูกระทะเย็นนี้หรือ”

“ไม่ บอกแค่ว่าฟ้าบอกหมูกระทะลพบุรีอร่อย”

“...”

“ไต่กับจิมก็ไป ปฏิเสธไม่ได้แล้วนะ”

ชื่อเต้อ้าปากค้าง ใช้มือเสยเส้นผมที่หล่นลงมาปรกหน้าไปทางด้านหลัง เขาอ้าปากค้างอย่างคนที่ไม่รู้จะพูดอะไรและเมื่อหันไปทางจิมมีเพื่อขอคำยืนยันก็เห็นว่ามันพยักหน้ายืนยันว่าเรื่องที่ฮั่วไต่พูดเป็นเรื่องที่ถูกต้องทุกประการ

เข้ากันดีเป็นปีเป็นขลุ่ยเชียวนะ!

ชื่อเต้ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ จากนั้นถึงค่อยถามออกมา “ต้องไปเมื่อไหร่”

“เสาร์อาทิตย์หน้า”

จิมมีเป็นคนตอบคำถาม ชื่อเต้ได้แต่ก่นด่าออกมาว่า

“หน้าจะรีนเชียวนะไอ้จิม!”